

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (devátého rozšířeného senátu)

5. října 2020 *

„Hospodářská soutěž – Kartelové dohody – Správní řízení – Rozhodnutí, kterým se nařizuje provedení kontroly – Námitka protiprávnosti článku 20 nařízení (ES) č. 1/2003 – Právo na účinnou právní ochranu – Rovnost zbraní – Povinnost uvést odůvodnění – Právo na nedotknutelnost obydlí – Dostatečně závažné indicie – Přiměřenost“

Ve věci T-249/17,

Casino, Guichard-Perrachon, se sídlem v Saint-Étienne (Francie),

Achats Marchandises Casino SAS (AMC), dříve EMC Distribution, se sídlem ve Vitry-sur-Seine (Francie),

zastoupené D. Théophile, I. Simic, O. de Juvigny, T. Reymond, A. Sunderland a G. Aubron, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené B. Monginem, A. Dawesem a I. Rogalskim, jako zmocněnci, ve spolupráci s F. Ninaneovou, advokátkou,

žalované,

podporované

Radou Evropské unie, zastoupenou S. Boelaertovou, S. Petrovou a O. Segnana, jako zmocněnci,

vedlejší účastníci,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU a znějící na zrušení rozhodnutí Komise C(2017) 1054 final ze dne 9. února 2017, kterým se společnosti Casino, Guichard-Perrachon, jakož i všem společnostem, které přímo nebo nepřímo kontroluje, nařizuje podrobit se kontrole v souladu s čl. 20 odst. 1 a 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 (věc AT.40466 – Tute 1),

TRIBUNÁL (devátý rozšířený senát),

ve složení S. Gervasoni (zpravodaj), předseda, L. Madise, R. da Silva Passos, K. Kowalik-Bańczyk a C. Mac Eochaidh, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: M. Marescaux, radová,

* Jednací jazyk: francouzština.

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 29. ledna 2020,
vydává tento

Rozsudek

I. Právní rámec

- 1 Článek 20 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích [101] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1, Zvl. vyd. 08/02, s. 205), nadepsaný „Kontrolní pravomoci Komise“, stanoví:

„1. Za účelem plnění povinností svěřených jí tímto nařízením může Komise provádět veškeré nezbytné kontroly podniků a sdružení podniků.

2. Úředníci a ostatní doprovázející osoby zmocněné Komisí ke kontrole jsou oprávněni:

- a) vstupovat do všech prostorů, na pozemky a do dopravních prostředků podniků a sdružení podniků;
- b) kontrolovat účetní knihy a ostatní obchodní záznamy, bez ohledu na to, v jaké formě jsou uloženy;
- c) kopírovat nebo získávat v jakékoli formě kopie nebo výpisy z těchto knih nebo záznamů;
- d) pečeti kterékoli podnikatelské prostory a účetní knihy nebo záznamy po dobu a v rozsahu, které jsou nezbytné pro kontrolu;
- e) žádat každého zástupce nebo zaměstnance podniku nebo sdružení podniků o vysvětlení skutečností nebo dokumentů týkajících se předmětu a účelu kontroly a zaznamenávat odpovědi.

3. Úředníci a ostatní doprovázející osoby zmocněné Komisí ke kontrole vykonávají své pravomoci po předložení písemného zmocnění, v němž je uveden předmět a účel kontroly a sankce podle článku 23 pro případ, že požadované účetní knihy nebo jiné záznamy týkající se podnikání jsou předloženy neúplně, nebo že odpovědi na otázky podle odstavce 2 tohoto článku jsou nesprávné nebo zavádějící. Komise musí včas před uskutečněním kontroly zaslat oznámení o kontrole orgánu pro hospodářskou soutěž členského státu, na jehož území se má provést.

4. Podniky a sdružení podniků se musí podřídit kontrolám nařízeným na základě rozhodnutí Komise. Rozhodnutí musí stanovit předmět a účel kontroly, stanovit datum, kdy má začít, a uvést sankce podle článků 23 a 24 a právo na přezkoumání rozhodnutí Soudním dvorem. Komise přijímá taková rozhodnutí po konzultaci s orgánem pro hospodářskou soutěž členského státu, na jehož území se má kontrola provést.

5. Úředníci a osoby zmocněné nebo jmenované orgánem pro hospodářskou soutěž členského státu, na jehož území se má kontrola provést, na žádost tohoto orgánu nebo Komise aktivně pomáhají úředníkům a ostatním doprovázejícím osobám zmocněným Komisí. Za tímto účelem jsou vybaveni pravomocemi uvedenými v odstavci 2.

6. Pokud úředníci a ostatní doprovázející osoby zmocněné Komisí zjistí, že podnik odmítá kontrolu nařízenou podle tohoto článku, poskytne jim dotýčný členský stát nezbytnou pomoc a podle potřeby požádá o pomoc policii nebo rovnocenný donucovací orgán, aby jim umožnil kontrolu provést.

7. Pokud pomoc podle odstavce 6 vyžaduje podle vnitrostátních předpisů povolení soudu, musí být o takové povolení zažádáno. O takové povolení lze žádat také jako o předběžné opatření.

8. Pokud je podána žádost o povolení podle odstavce 7, vnitrostátní soud přezkoumá, zda je rozhodnutí Komise pravé a zda navrhovaná donucovací opatření nejsou svévolná ani nepřiměřená vzhledem k předmětu kontroly. Při přezkoumávání přiměřenosti donucovacích opatření může vnitrostátní soud požádat Komisi, přímo nebo prostřednictvím orgánu pro hospodářskou soutěž členského státu, o podrobné vysvětlení zejména důvodů, na základě kterých má Komise podezření, že došlo k jednání v rozporu s články [101] a [102 SFEU], dále závažnosti takového předpokládaného protiprávního jednání a způsobu zapojení dotyčného podniku. Vnitrostátní soud však nesmí zpochybnit nezbytnost kontroly ani požadovat informace ze spisu Komise. Zákonost rozhodnutí Komise může přezkoumat pouze Soudní dvůr.“

II. Skutečnosti předcházející sporu

- 2 Společnost Casino, Guichard-Perrachon, první žalobkyně (dále jen „společnost Casino“), je mateřskou společností skupiny Casino vykonávající činnost zejména ve Francii převážně v odvětví distribuce potravin a nepotravinářských výrobků. Její dceřiná společnost Achats Marchanesas Casino SAS (AMC), dříve EMC Distribution, druhá žalobkyně, je centrální nákupčí, která vyjednává podmínky nákupu u dodavatelů pro řetězce skupiny Casino ve Francii.
- 3 Poté, co Evropská komise obdržela informace o výměně informací mezi první žalobkyní a dalšími podniky nebo sdruženími podniků, zejména Intermarché, což je společnost, která rovněž provozuje činnost v odvětví distribuce potravin a nepotravinářských výrobků, přijala dne 9. února 2017 rozhodnutí C(2017) 1054 final, kterým se společnosti Casino, Guichard-Perrachon, jakož i všem společnostem, které přímo nebo nepřímo kontroluje, nařizuje podrobit se kontrole v souladu s čl. 20 odst. 1 a 4 nařízení č. 1/2003 (věc AT.40466 – Tute 1) (dále jen „napadené rozhodnutí“).
- 4 Výroková část napadeného rozhodnutí zní takto:

„Článek 1

Společnost Casino [...], jakož i všechny společnosti, které přímo nebo nepřímo kontroluje, jsou povinny se podrobit kontrole jejich možné účasti na jednáních ve vzájemné shodě v rozporu s článkem 101 [SFEU] na trzích s dodávkami zboží běžné spotřeby, na trhu prodeje služeb výrobcům značkových výrobků a na trzích prodeje zboží běžné spotřeby spotřebitelům. Tato jednání ve vzájemné shodě spočívají:

- a) ve výměnách informací od roku 2015 mezi podniky a/nebo sdruženími podniků, zejména ICDC [...], a/nebo jejich členy, zejména společnostmi Casino a AgeCore a/nebo jejich členy, zejména společnostmi Intermarché, týkajících se slev, které získaly na trzích s dodávkami zboží běžné spotřeby v odvětvích potravinářských výrobků, hygienických výrobků a čisticích výrobků a cen na trhu prodeje služeb výrobcům značkových výrobků v odvětvích potravinářských výrobků, hygienických výrobků a čisticích výrobků v několika členských státech Evropské unie, zejména ve Francii, a
- b) ve výměnách informací přinejmenším od roku 2016 mezi společnostmi Casino a Intermarché týkajících se jejich budoucích obchodních strategií, zejména co se týče sortimentu, rozvoje prodejen, e-commerce a propagační politiky na trzích s dodávkami zboží běžné spotřeby a na trzích prodeje zboží běžné spotřeby spotřebitelům ve Francii.

Tato kontrola může být provedena v jakémkoliv prostoru podniku [...]

Společnost Casino umožní úředníkům a dalším osobám pověřeným Komisí k provedení kontroly a úředníkům a dalším osobám pověřeným orgánem pro hospodářskou soutěž dotčeného členského státu k tomu, aby jim pomáhali, nebo jmenovaným uvedeným orgánem k tomuto účelu, přístup do všech svých prostor a dopravních prostředků v běžné pracovní době. Společnost Casino předloží ke kontrole účetní knihy a ostatní obchodní záznamy bez ohledu na to, v jaké formě jsou uloženy, pokud o ně úředníci a jiné pověřené osoby požádají, a umožní jim je na místě zkoumat a kopírovat nebo z nich v jakékoli formě získávat kopie nebo výpisy. Společnost Casino umožní zapečetění všech podnikatelských prostor a účetních knih nebo záznamů po dobu a v rozsahu, v němž je to pro kontrolu nezbytné. Společnost Casino poskytne přímo na místě ústní vysvětlení týkající se předmětu a účelu kontroly, pokud o to úředníci nebo pověřené osoby požádají, a zmocní každého zástupce nebo zaměstnance k poskytnutí takových vysvětlení. Společnost Casino svolí, aby tato vysvětlení byla zaznamenána v jakékoliv formě.

Článek 2

Kontrola může začít dne 20. února 2017 nebo krátce poté.

Článek 3

Toto rozhodnutí je určeno společnosti Casino, jakož i všem společnostem, které přímo nebo nepřímo kontroluje.

Toto rozhodnutí se bezprostředně před kontrolou oznámí podniku, kterému je určeno, v souladu s čl. 297 odst. 2 [SFEU].“

- 5 Francouzský Autorité de la concurrence (orgán pro ochranu hospodářské soutěže) se poté, co ho Komise o této kontrole informovala, obrátil na soudce příslušné ve věcech osobní svobody u tribunaux de grande instance (soudy prvního stupně) v Créteil a Paříži (Francie), aby je požádal o povolení k prohlídce a zajištění věci v prostorách žalobkyně. Usneseními ze dne 17. února 2017 tito soudci příslušní ve věcech osobní svobody povolili prohledání a zajištění věcí, o něž bylo požádáno jako o předběžné opatření. Vzhledem k tomu, že žádné z opatření přijatých při kontrole nevyžadovalo použití „donucovacích pravomocí“ ve smyslu čl. 20 odst. 6 až 8 nařízení č. 1/2003, nebyla tato usnesení žalobkyním oznámena.
- 6 Kontrola začala dne 20. února 2017, což je datum, kdy se inspektoři Komise spolu se zástupci Autorité de la concurrence française (francouzský orgán pro ochranu hospodářské soutěže) dostavili do pařížského sídla skupiny Casino, jakož i do prostor druhé žalobkyně a oznámili žalobkyním napadené rozhodnutí.
- 7 Komise v rámci kontroly zejména prohledala kanceláře, shromáždila materiál, především výpočetní techniku (notebooky, mobilní telefony, tablety, zařízení k ukládání dat), vyslechla několik osob a zkopírovala obsah shromážděného materiálu.
- 8 Žalobkyně jednotlivě zaslaly Komisi dopisy ze dne 24. února 2017, v nichž vyjádřily výhrady k napadenému rozhodnutí a k průběhu kontroly provedené na jeho základě.

III. Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 9 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 28. dubna 2017 podaly žalobkyně projednávanou žalobu.

- 10 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 28. července 2017 podala Rada Evropské unie návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Komise. Rozhodnutím ze dne 22. září 2017 předseda devátého senátu Tribunálu toto vedlejší účastenství povolil. Rada předložila spis vedlejší účastnice řízení a hlavní účastnice řízení se k němu vyjádřily ve stanovených lhůtách.
- 11 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- přijal organizační procesní opatření, kterým Komisi nařídí, aby předložila všechny dokumenty, doklady a další informace, na jejichž základě měla k datu vydání napadeného rozhodnutí za to, že má k dispozici dostatečně závažné indicie, které odůvodňují, aby byla v jejích prostorách provedena kontrola;
 - zrušil napadené rozhodnutí,
 - uložil Komisi a Radě náhradu nákladů řízení.
- 12 Komise, podporovaná Radou, navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žalobu,
 - uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.
- 13 Na návrh devátého senátu Tribunálu rozhodl Tribunál podle článku 28 svého jednacího řádu předat věc k projednání devátému rozšířenému senátu.
- 14 Na návrh soudce zpravodaje vyzval Tribunál (devátý rozšířený senát) v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu Komise, aby předložila nedůvěrnou verzi nepřímých důkazů o údajných protiprávních jednáních, které měla k dispozici ke dni přijetí napadeného rozhodnutí, a požádal žalobkyně, aby se k předloženým nepřímým důkazům vyjádřily. Komise a žalobkyně těmto žádostem vyhověly ve stanovených lhůtách.
- 15 V reakci na vyjádření žalobkyň Komise požádala Tribunál, aby přijal opatření k provedení důkazu, jak je stanoveno v článku 91, kterým by jí bylo uloženo předložit důvěrnou verzi výše uvedených nepřímých důkazů s výhradou, že k nim budou mít přístup pouze zástupci žalobkyň za omezených podmínek a na základě uzavření dohody o mlčenlivosti, která stanoví, že nebudou moci sdělit obsah důvěrné verze nepřímých důkazů jejich klientům.
- 16 Zástupci žalobkyň se ohradili proti podmínkám přístupu k nepřímým důkazům navrženým Komisí s tím, že takové povinnosti mlčenlivosti jim neumožní zajistit v plné míře obhajobu jejich klientek. Zástupci žalobkyň navrhli Tribunálu, aby v rámci dotčeného opatření k provedení důkazu nařídil přístup alespoň jednoho zaměstnance každé žalobkyně k dotčeným dokumentům, nebo předložení nedůvěrné verze, v níž se skryté údaje omezí na ty, jejichž zpřístupnění by umožnilo identifikovat podniky, se kterými Komise jednala, a ty, pro které Komise přesně zdůvodní důvěrnost a poskytne dostatečně přesné shrnutí. Kromě toho požádali o přijetí organizačního procesního opatření vyzývajícího Komisi, aby předložila důkazy umožňující ověřit datum vytvoření a případné změny některých předložených nepřímých důkazů. Nakonec požádali Tribunál, aby před přijetím požadovaného opatření k provedení důkazu zorganizoval neformální schůzku za účelem určení jeho rozsahu a obsahu.
- 17 Novými organizačními procesními opatřeními položil Tribunál Komisi v návaznosti na kritiku žalobkyň vůči předloženým nepřímým důkazům několik otázek a požádal žalobkyně, aby zaujaly stanovisko k některým odpovědím Komise. Komise a žalobkyně těmto žádostem vyhověly ve stanovených lhůtách.

- 18 Na návrh soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (devátý rozšířený senát) o zahájení ústní části řízení.
- 19 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 19. prosince 2019 předložila Komise „doplňující odpověď“ k jedné ze svých předchozích odpovědí na otázky Tribunálu. Tribunál tento akt založil do spisu, aniž rozhodoval o jeho přípustnosti, a požádal žalobkyně, aby se k uvedenému aktu vyjádřily, což ve stanovené lhůtě učinily, přičemž zpochybnilly zejména přípustnost doplňující odpovědi Komise.
- 20 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 29. ledna 2020.

IV. Právní otázky

- 21 Žalobkyně na podporu své žaloby uplatňují v podstatě tři žalobní důvody. První vychází z námitky protiprávnosti článku 20 nařízení č. 1/2003, druhý vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění a třetí z porušení práva na nedotknutelnost obydlí.

A. K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z námitky protiprávnosti článku 20 nařízení č. 1/2003

- 22 Žalobkyně namítají protiprávnost článku 20 nařízení č. 1/2003 z důvodu, že tento článek porušuje články 47 a 48 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), jakož i čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“). Na podporu této námitky vznášejí první výtku vycházející z porušení práva na účinnou právní ochranu a druhou výtku vycházející z porušení zásady rovnosti zbraní a práva na obhajobu.

1. K přípustnosti námitky protiprávnosti

- 23 Komise tvrdí, že námitka protiprávnosti vznesená žalobkyněmi je nepřipustná ze tří důvodů.
- 24 Zprvce Komise podporovaná Radou tvrdí, že vznesený žalobní důvod není dostatečně přesný, jelikož žalobkyně jednak jasně neurčily, které ustanovení článku 20 nařízení č. 1/2003 je podle nich protiprávní, a jednak přesně neuvedly, jaké výtky směřují proti tomuto článku, který stanoví právní režim, který se použije na rozhodnutí o kontrole, a nikoli právní režim, který se použije na průběh kontrol.
- 25 Zadruhé podle Komise, rovněž za podpory Rady, chybí souvislost mezi napadeným rozhodnutím a dotčeným aktem s obecnou působností. Žalobkyně totiž neprokázaly, proč skutečnost, že článek 20 nařízení č. 1/2003 nebo jeho část neupravuje existenci žaloby proti průběhu kontroly, způsobuje protiprávnost rozhodnutí o kontrole, které představuje akt odlišný od aktů přijatých v průběhu kontroly. Komise v duplice stejně jako Rada dodává, že tvrzení žalobkyň v replice, podle kterých se námitka protiprávnosti týká článku 20 nařízení 1/2003 jako celku, pouze potvrzuje nepřipustnost této námitky, jelikož se napadené rozhodnutí opírá pouze o odstavce 1 a 4 článku 20. Komise rovněž zdůrazňuje, že žádný akt sekundárního práva nestanovuje specifické opravné prostředky, jelikož opravné prostředky jsou upraveny výlučně ve Smlouvě.
- 26 Zatřetí žalobkyně pod záminkou zpochybnění článku 20 nařízení č. 1/2003 nebo jeho části ve skutečnosti kritizují ustálenou judikaturu Tribunálu a Soudního dvora týkající se opravných prostředků stanovených Smlouvou, která neumožňuje zpochybnit průběh kontroly s výjimkou určitého omezeného počtu případů.

- 27 Pokud jde o první vznesenou námitku nepřipustnosti, je třeba připomenout, že podle čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, který se na řízení před Tribunálem použije na základě čl. 53 prvního pododstavce tohoto statutu a čl. 76 písm. d) jednacího řádu, musí každá žaloba obsahovat předmět sporu, žalobní důvody a dovolávané argumenty, jakož i stručný popis uvedených žalobních důvodů. Podle ustálené judikatury, která se použije rovněž na žalobní důvody založené na námitce protiprávnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. července 2016, Alesa v. Komise, T-99/14, nezveřejněný, EU:T:2016:413, body 87 až 91 a citovaná judikatura), musí být tyto údaje natolik jasné a přesné, aby umožnily žalovanému připravit si obranu a Tribunálu rozhodnout o žalobě případně bez dalších informací. Za účelem zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti je k připustnosti žaloby třeba, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je založena, vyplývaly přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně, z textu samotné žaloby (viz rozsudek ze dne 25. ledna 2018, BSCA v. Komise, T-818/14, EU:T:2018:33, body 94 a 95 a citovaná judikatura).
- 28 V projednávané věci žalobkyně jasně a přesně vysvětlily, v čem spočívají dvě výtky, které vznesly proti napadenému ustanovení nařízení č. 1/2003, přičemž uvedly jejich právní základ, základ vycházející z jeho znění a judikatorní základ, jakož i podrobné argumenty na jejich podporu, aniž bylo třeba žádat o další informace. Kromě toho lze uvést, že s ohledem na argumentaci, kterou Komise předložila v žalobní odpovědi a v duplice, byla zjevně schopna porozumět kritice formulované žalobkyněmi.
- 29 Je třeba dodat, že okolnost tvrzená Komisí, že ustanovení, jehož protiprávnost je namítána (stanovící právní režim rozhodnutí o kontrole), nestanoví pravidla kritizovaná námitkou (týkající se průběhu kontrol), v projednávaném případě nezpochybňuje dodržení požadavků na přesnost a jasnost námitky protiprávnosti (v tomto ohledu viz body 35 až 43 níže).
- 30 Kromě toho je třeba uvést, že žalobkyně ve svých písemnostech jasně uvedly, že primárně namítají protiprávnost článku 20 nařízení č. 1/2003 jako celku a nelze jim vytýkat, že neupřesnily dotýčný odstavec nebo odstavce tohoto článku. Vzhledem k tomu, že ze samotného znění článku 277 SFEU vyplývá, že legalita každého „aktu s obecnou působností“ může být napadena prostřednictvím námitky protiprávnosti (pro námitku vznesenou proti dvěma nařízením viz rozsudek ze dne 13. července 1996, Itálie v. Komise, 32/65, EU:C:1966:42 a pro námitku vznesenou proti článku pracovního řádu ostatních zaměstnanců Evropských společenství viz rozsudek ze dne 30. dubna 2009, Aayhan a další v. Parlament, F-65/07, EU:F:2009:43), nemůže být autorům takové námitky uložena povinnost, aby na základě formálních požadavků na předložení jejich námitky určili odstavec článku aktu s obecnou působností, jehož protiprávnost namítají, takové upřesnění však může být vyžadováno na základě jiných podmínek připustnosti námitky protiprávnosti (viz body 33 a 34 níže).
- 31 První námitka nepřipustnosti uplatněná proti námitce protiprávnosti (viz bod 24 výše) musí být tedy zamítnuta.
- 32 Pokud jde o další dvě námitky nepřipustnosti uplatněné proti námitce protiprávnosti (viz body 25 a 26 výše), je třeba předeslat, že směřují výlučně proti první výtce vznesené na podporu námitky protiprávnosti vycházející z nedodržení práva na účinnou právní ochranu.
- 33 Pokud jde o první výtku uplatněnou na podporu námitky protiprávnosti, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je námitka protiprávnosti vznesená incidenčně podle článku 277 SFEU současně se zpochybněním legality aktu třetí osoby přípustná pouze v případě existence souvislosti mezi tímto aktem a právní normou, jejíž údajná protiprávnost je namítána. Vzhledem k tomu, že cílem článku 277 SFEU není umožnit účastníku řízení zpochybnění použitelnosti jakéhokoli aktu obecného charakteru ve prospěch jakékoli žaloby, dosah námitky protiprávnosti musí být omezen na to, co je nezbytné pro vyřešení sporu. Z toho vyplývá, že obecný akt, jehož protiprávnost je tvrzena, musí být přímo nebo nepřímo použitelný ve věci projednávané v rámci žaloby (viz rozsudek ze dne 12. června 2015, Health Food Manufacturers' Association a další v. Komise, T-296/12, EU:T:2015:375, bod 170 a citovaná judikatura). Z toho rovněž vyplývá, že musí existovat přímý právní vztah mezi napadeným individuálním rozhodnutím a dotčeným obecným aktem. Existence takového vztahu však může být

vyvozena z konstatování, že napadené rozhodnutí se zakládá hlavně na ustanovení aktu, jehož legalita je zpochybňována, ačkoliv posledně uvedené nebylo formálně jeho právním základem (viz rozsudek ze dne 20. listopadu 2007, Ianniello v. Komise, T-308/04, EU:T:2007:347, bod 33 a citovaná judikatura).

- 34 Z toho vyplývá, že námitka protiprávnosti vznesená v projednávané věci je přípustná pouze v rozsahu, v němž se týká ustanovení článku 20 nařízení č.1/2003, která slouží výslovně jako základ napadeného rozhodnutí, tedy odstavce 4 tohoto článku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. září 2013, Deutsche Bahn a další v. Komise, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, body 57 a 58), ale také odstavce 1, který upravuje obecnou pravomoc Komise provádět kontroly (dále jen „relevantní ustanovení článku 20 nařízení č. 1/2003“). Tato kontrola byla totiž nařízena rozhodnutím přijatým na základě těchto ustanovení, a není tedy kontrolou provedenou na základě pouhého zmocnění bez předchozího rozhodnutí (upravená v čl. 20 odst. 3), ani kontrolou vedenou, zatímco ji dotčený podnik odmítá (která se řídí čl. 20 odst. 6 až 8).
- 35 Pokud by tedy v projednávané věci musela být relevantní ustanovení článku 20 nařízení č. 1/2003 prohlášena za protiprávní, ztratilo by napadené rozhodnutí přijaté na základě těchto ustanovení právní základ a muselo by být zrušeno, a to bez ohledu na zvolený důvod protiprávnosti uvedených ustanovení.
- 36 Z toho vyplývá, že z argumentace uplatněné na podporu jak druhé, tak třetí námitky nepřipustnosti nelze vyvodit, že první výtká vznesená na podporu námitky protiprávnosti je nepřipustná.
- 37 Touto argumentací totiž Komise, podporovaná Radou, v podstatě kritizuje neexistenci vztahu mezi uváděným důvodem protiprávnosti, tedy neexistencí účinného soudního přezkumu průběhu kontrol, a napadeným rozhodnutím, kterým se nařizuje provedení kontroly, když jednak tvrdí, že pravidla upravující soudní přezkum průběhu kontrol nejsou základem napadeného rozhodnutí (druhá námitka nepřipustnosti), a jednak, že taková pravidla vyplývají ze soudního výkladu článku 263 SFEU a nesmí být uvedena v článku 20 nařízení č. 1/2003, na němž je založeno napadené rozhodnutí (třetí námitka nepřipustnosti).
- 38 V každém případě, i kdyby byla přípustnost námitky protiprávnosti podmíněna prokázáním vztahu mezi tvrzeným důvodem protiprávnosti a napadeným rozhodnutím, nelze mít za to, že taková souvislost v projednávaném případě chybí.
- 39 Jak správně zdůrazňují žalobkyně, namítaná protiprávnost se netýká aktů přijatých po rozhodnutí o kontrole upraveném článkem 20 nařízení č. 1/2003, které spadají do výkonu tohoto rozhodnutí a průběhu kontroly. Žalobkyně kritizují mezery v právních prostředcích umožňujících přezkum těchto aktů, které existovaly již od přijetí rozhodnutí o kontrole a jsou podle žalobkyň přičitatelné relevantním ustanovením článku 20 nařízení č. 1/2003.
- 40 V souladu s tím, jak rozhodl Tribunál v rozsudku ze dne 6. září 2013, Deutsche Bahn a další v. Komise (T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, body 50 a 108), pokud jde o údajnou nezbytnost získat soudní příkaz před přijetím rozhodnutí o kontrole, se žalobkyně v projednávané věci domáhají toho, aby Tribunál určil nový formální požadavek, který by podmiňoval legalitu takového rozhodnutí spočívající v záruce zvláštních opravných prostředků od jeho přijetí umožňujících soudní přezkum opatření přijatých za použití uvedeného rozhodnutí a měl by být zahrnut do relevantních ustanovení článku 20 nařízení č. 1/2003.
- 41 V této fázi není dotčena odlišná otázka určení právních prostředků umožňujících zajistit účinný soudní přezkum průběhu kontrol a jejich formální potvrzení v článku 20 nařízení č. 1/2003, která spadá do přezkumu opodstatněnosti námitky protiprávnosti. Přezkum přípustnosti námitky protiprávnosti totiž neznamená určení, za jakých podmínek a jakým druhem ustanovení má být stanoven soudní přezkum průběhu kontrol. O této otázce bude třeba rozhodnout v rámci posuzování souladu článku 20 nařízení č. 1/2003 s právem na účinnou právní ochranu, a tedy v rámci přezkumu opodstatněnosti námitky

protiprávnosti. Za zmínku v tomto ohledu stojí, že Komise na podporu třetí námitky nepřipustnosti odkazuje na svou argumentaci k opodstatněnosti námitky protiprávnosti, jakož i na rozsudek ze dne 28. dubna 2010, Amann & Söhne a Cousin Filterie v. Komise (T-446/05, EU:T:2010:165, body 123 až 152), kterým byla jako neopodstatněná zamítnuta námitka protiprávnosti vznesená v této věci.

- 42 Z toho mimoto vyplývá, že okolnost – ostatně částečně nesprávná – kterou tvrdí Komise, že žádný akt sekundárního práva neupravuje specifický opravný prostředek, je rovněž nerozhodná. Pro ilustraci totiž samotné nařízení č. 1/2003 v článku 31 stanoví neomezenou příslušnost soudu Evropské unie přezkoumat žaloby proti rozhodnutím, kterými Komise stanovila pokutu nebo penále, za účelem zrušení, snížení nebo zvýšení uvedené pokuty nebo penále. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1001 ze dne 14. června 2017 o ochranné známce Evropské unie (Úř. věst. 2017, L 154, s. 1), stejně jako ostatní akty, kterými byly zřízeny instituce nebo jiné subjekty Unie, rovněž upravuje žaloby, které mohou být podány k unijnímu soudu proti rozhodnutím odvolacích senátů zřízených v rámci Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO). Tyto právní prostředky sice vycházejí z těch, které jsou stanoveny ve Smlouvě, a nejsou v tomto smyslu autonomními opravnými prostředky neupravenými Smlouvou, což ostatně nemohou být. V projednávané věci se však žalobkyně nedomáhají vytvoření takových autonomních opravných prostředků. Je totiž třeba mít za to, že napadají to, že článek 20 nařízení č. 1/2003 neobsahuje ustanovení, která propůjčují opatřením spadajícím do průběhu kontroly povahu aktů napadnutelných žalobou podle Smlouvy, obdobně jako to stanoví článek 90a služebního řádu úředníků Evropské unie pro vyšetřovací úkony Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF), a která ukládají povinnosti uvést toto právo v rozhodnutí o kontrole podobně, jako musí být na základě čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 uvedeno právo na přezkoumání rozhodnutí Soudním dvorem.
- 43 Z toho vyplývá, že námitka protiprávnosti je přípustná, pokud jde o první výtku uplatněnou na její podporu. Totéž platí pro druhou výtku uplatněnou na podporu námitky protiprávnosti vycházející z porušení zásady rovnosti zbraní a práva na obhajobu, jejíž přípustnost ostatně není zpochybňována (viz bod 32 výše). Podobně jako mezery vytýkané relevantním ustanovením článku 20 nařízení č. 1/2003, pokud jde o účinnou soudní ochranu v rámci první výtky, totiž žalobkyně v druhé výtce kritizují, že tato ustanovení nestanoví sdělení nepřímých důkazů, které odůvodňují kontrolu v kontrolovaném podniku, které by podle nich jako jediné mohlo zaručit dodržování zásady rovnosti zbraní a práva uvedeného podniku na obhajobu.
- 44 Z výše uvedeného vyplývá, že námitka protiprávnosti vznesená žalobkyněmi musí být prohlášena za přípustnou, pokud jde o dva žalobní důvody uplatněné na její podporu, ale pouze v rozsahu, v němž se týká relevantních ustanovení článku 20 nařízení č. 1/2003.

2. K opodstatněnosti námitky protiprávnosti

a) K první výtce vycházející z porušení práva na účinnou právní ochranu

- 45 Žalobkyně tvrdí, že článek 20 nařízení č. 1/2003 porušuje právo na účinnou právní ochranu. S odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) a unijních soudů uvádějí, že jelikož soudní přezkum průběhu kontrol může být proveden pouze v rámci žaloby na neplatnost směřující proti konečnému rozhodnutí o sankci přijatému Komisí na základě článku 101 SFEU, není možnost zpochybnit tento průběh určitá a není přístupná v přiměřené lhůtě. Žalobkyně z toho vyvozují, že režim opravných prostředků proti podmínkám průběhu kontrol nařízených na základě článku 20 nařízení č. 1/2003 neposkytuje podnikům, na které se vztahují, „přiměřenou nápravu“. Neměly totiž možnost závčas vyhledat ochranu nestranného a nezávislého soudce, a byly tak nuceny vyhovět všem žádostem inspektorů.

46 Je třeba připomenout, že článek 47 Listiny, nadepsaný „Právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces“, stanoví:

„Každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem.

Každý má právo, aby jeho věc byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem [...]“

47 Z vysvětlení k Listině (Úř. věst. 2007, C 303, s. 17), ke kterým mají unijní soudy podle čl. 52 odst. 7 Listiny náležitě přihlížet (viz rozsudek ze dne 26. února 2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, bod 20 a citovaná judikatura) vyplývá, že článek 47 Listiny odpovídá čl. 6 odst. 1 a článku 13 EÚLP.

48 Jak správně zdůrazňuje Rada, tato spojitost mezi ustanoveními Listiny a ustanoveními EÚLP neznamená, že přezkum legality, který je třeba provést v projednávané věci, musí být proveden s ohledem na ustanovení EÚLP. Z judikatury, zejména z rozsudku ze dne 14. září 2017, K. (C-18/16, EU:C:2017:680, bod 32 a citovaná judikatura), citovaného Radou, skutečně vyplývá, že i když jsou základní práva, která přiznává EÚLP – jak potvrzuje čl. 6 odst. 3 SEU – součástí unijního práva jakožto obecné zásady, a i když čl. 52 odst. 3 Listiny stanoví, že v ní obsažená práva odpovídající právům zaručeným EÚLP mají stejný smysl a stejný rozsah, jaký jim přikládá uvedená úmluva, nepředstavuje tato úmluva právní nástroj formálně začleněný do unijního právního řádu, dokud k ní Evropská unie nepřistoupí, takže přezkum legality musí být proveden výlučně s ohledem na základní práva zaručená Listinou.

49 Z článku 52 Listiny i vysvětlení k tomuto článku nicméně vyplývá, že ustanovení EÚLP a judikatura ESLP týkající se těchto ustanovení musí být zohledněny při výkladu a použití ustanovení Listiny v dané věci (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 22. prosince 2010, DEB, C-279/09, EU:C:2010:811, body 35 a 37 a citovaná judikatura, a ze dne 26. února 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, bod 50). Článek 52 odst. 3 Listiny totiž stanoví, že pokud tato listina obsahuje práva odpovídající právům zaručeným EÚLP, jsou smysl a rozsah těchto práv stejné jako ty, které jim přikládá EÚLP, a vysvětlení k tomuto článku upřesňují, že smysl a rozsah práv zaručených EÚLP jsou určeny nejen zněním EÚLP a protokolů, ale též judikaturou ESLP.

50 Z judikatury ESLP k dodržování EÚLP, především jejích článků 6 a 13, v souvislosti s prohlídkami a zejména z rozsudků ESLP ze dne 21. února 2008, Ravon a další v. Francie (CE:ECHR:2008:0221JUD001849703, dále jen „rozsudek Ravon“), ze dne 21. prosince 2010, Société Canal Plus a další v. Francie (CE:ECHR:2010:1221JUD002940808, dále jen „rozsudek Canal Plus“), ze dne 21. prosince 2010, Compagnie des gaz de pétrole Primagaz v. Francie (CE:ECHR:2010:1221JUD002961308, dále jen „rozsudek Primagaz“), a ze dne 2. října 2014 Delta Pekárny a další v. Česká republika (CE:ECHR:2014:1002JUD000009711, dále jen „rozsudek Delta Pekárny“), které účastnice řízení uvedly a analyzovaly, vyplývají následující zásady:

- musí být možno se domoci po skutkové i právní stránce účinného soudního přezkumu správnosti rozhodnutí nebo dotčených opatření (rozsudky Ravon, bod 28, a Delta Pekárny, bod 87) (dále jen „podmínka účinnosti“);
- dostupný opravný prostředek nebo prostředky musí v případě zjištění nesrovnalosti umožnit buď předcházet jejich uskutečnění, nebo pokud již byly provedeny, poskytnout dotčeným osobám přiměřenou nápravu (rozsudky Ravon, bod 28, a Delta Pekárny, bod 87) (dále jen „podmínka efektivity“);
- dostupnost dotčeného opravného prostředku musí být jistá (rozsudky Canal Plus, bod 40, a Primagaz, bod 28) (dále jen „podmínka jistoty“);

- soudní přezkum musí být proveden v přiměřené lhůtě (rozsudky Canal Plus, bod 40, a Primagaz, bod 28) (dále jen „podmínka přiměřené lhůty“).
- 51 Z toho rovněž vyplývá, že průběh kontroly musí být možno podrobit takovému účinnému soudnímu přezkumu a že přezkum musí být účinný za konkrétních okolností dotčené věci (rozsudek Delta Pekárny, bod 87), což znamená zohlednění všech dostupných právních prostředků a celkovou analýzu těchto právních prostředků (v tomto smyslu rozsudky Ravon, body 29 až 34; Canal Plus, body 40 až 44, a Delta Pekárny, body 89 až 93). Přezkum opodstatněnosti námitky protiprávnosti tedy nemůže být omezen na analýzu nedostatků článku 20 nařízení č. 1/2003 uvedených žalobkyněmi, ale musí spočívat na zohlednění všech opravných prostředků, které má k dispozici podnik, který podléhá kontrole.
- 52 Úvodem je třeba připomenout, že na rozdíl od toho, co tvrdí Komise a Rada, nelze judikaturu ESLP připomenutou v bodech 50 a 51 výše považovat v projednávané věci za irelevantní.
- 53 Je pravda, že Komise v projednávaném případě nevyužila „police“ nebo „donucovacích pravomocí“ vnitrostátních orgánů na základě čl. 20 odst. 6 až 8 nařízení č. 1/2003. To dokládá zejména skutečnost, že usnesení francouzských soudů, o něž Komise požádala jako o předběžná opatření, kterými byly tyto prohlídky a zajištění věcí povoleny, nebyla žalobkyním oznámena (viz body 5 a 34 výše). Nicméně, jak žalobkyně správně uvádějí, byly nuceny se podřídit rozhodnutí o kontrole, které je pro své adresáty závazné, může vést k uložení pokuty v případě nedodržení [čl. 23 odst. 1 písm. c) až e) nařízení č. 1/2003], a které s sebou nese zejména přístup do všech jejích prostor, jakož i kontrolu a kopírování účetních knih [čl. 20 odst. 2 písm. a) až d) nařízení č. 1/2003], což postačuje k tomu, že je dáno vniknutí do sídla podniku podléhajícího kontrole, které činí opodstatněným, aby byla podnikům, v nichž probíhají domovní prohlídky, zaručena práva uznaná judikaturou ESLP, která je uvedena v bodech 50 a 51 výše (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. září 2013, Deutsche Bahn a další v. Komise, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 65; rozsudek ESLP ze dne 14. března 2013, Bernh Larsen Holding AS a další v. Norsko, CE:ECHR:2013:0314JUD002411708, bod 106). Není tedy určující, že kontrola byla v projednávané věci vedena bez předchozího zásahu soudu povolujícího využití police, a lze mít dokonce za to, že tato absence předchozího soudního zásahu *a fortiori* činí opodstatněným nutné dodržování záruk stanovených judikaturou ESLP ve fázi následného soudního přezkumu rozhodnutí nařizujícího kontrolu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. září 2013, Deutsche Bahn a další v. Komise, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 66 a citovaná judikatura ESLP). Navíc je třeba zdůraznit, že když unijní soud rozhodoval o dodržování základních práv podniků podléhajících kontrole, vždy vycházel z judikatury ESLP (rozsudky ze dne 18. června 2015, Deutsche Bahn a další v. Komise, C-583/13 P, EU:C:2015:404, body 41 až 48; ze dne 6. září 2013, Deutsche Bahn a další v. Komise, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, body 109 až 114, a ze dne 10. dubna 2018, Alcogroup a Alcodis v. Komise, T-274/15, nezveřejněný, EU:T:2018:179, bod 91).
- 54 Je tedy třeba ověřit dodržování práva na účinnou právní ochranu prostřednictvím právních prostředků umožňujících zpochybnění průběhu kontroly v oblasti práva hospodářské soutěže ve světle výše uvedené judikatury ESLP.
- 55 Jak vyplývá z judikatury ESLP a jak bylo uvedeno v bodě 51 výše, toto ověření musí spočívat na celkové analýze právních prostředků, které mohou vést k přezkumu opatření přijatých v rámci kontroly. Je tedy nerozhodné, že každý z těchto právních prostředků, posuzovaný samostatně, nesplňuje čtyři podmínky vyžadované k tomu, aby byla připuštěna existence práva na účinnou právní ochranu.
- 56 Účastníci řízení uvedli šest právních prostředků. Jedná se o:
- žaloby proti rozhodnutí o kontrole;

- žaloby proti každému aktu splňujícímu požadavky stanovené judikaturou na akt napadnutelný žalobou, který přijala Komise v návaznosti na rozhodnutí o kontrole a v rámci kontroly, jako je rozhodnutí zamítající žádost o ochranu dokumentů z důvodu důvěrnosti komunikace mezi advokáty a klienty (viz rozsudek ze dne 17. září 2007, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals v. Komise, T-125/03 a T-253/03, EU:T:2007:287, body 46, 48 a 49 a citovaná judikatura);
- žaloby proti konečnému rozhodnutí, kterým se ukončuje řízení zahájené na základě článku 101 SFEU;
- návrh na vydání předběžného opatření;
- žaloby na určení mimosmluvní odpovědnosti;
- žádosti, které mohou být předloženy úředníkovi pro slyšení.

57 Je třeba uvést, že každý z těchto právních prostředků umožňuje – jak zdůrazňují žalobkyně – předložit soudu výtky týkající se kontroly, s výjimkou návrhů předložených úředníkovi pro slyšení, kterého nelze kvalifikovat jako „soud“ ve smyslu EÚLP, zejména z důvodu, že má pouze pravomoc přijímat doporučení [čl. 4 odst. 2 písm. a) rozhodnutí 2011/695/EU předsedy Komise ze dne 13. října 2011 o mandátu úředníka pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže (Úř. věst. 2011, L 275, s. 29)].

58 Z judikatury totiž zaprvé vyplývá, a žalobkyně to ostatně nezpochybňují, že podmínky, za kterých proběhla kontrola, mohou být zpochybněny v rámci žaloby na neplatnost podané proti konečnému rozhodnutí, kterým se ukončuje řízení zahájené na základě článku 101 SFEU (rozsudek ze dne 14. listopadu 2012, Nexans France a Nexans v. Komise, T-135/09, EU:T:2012:596, bod 132; viz rovněž rozsudek ze dne 10. dubna 2018, Alcogroup a Alcodis v. Komise, T-274/15, nezveřejněný, EU:T:2018:179, bod 91 a citovaná judikatura). Tento přezkum legality konečných rozhodnutí nepodléhá žádnému omezení co do uplatnitelných důvodů a předmětu kontroly s výjimkou nepřípustnosti důvodů, které měly být podány proti rozhodnutí o kontrole (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. dubna 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, T-305/94 až T-313/94, T-316/94 až T-307/94, T-318/94, T-329/94, T-325/94, T-328/94 a T-335/94, EU:T:1999:80, body 408 až 415). Umožňuje zejména ověřit, zda Komise dodržela všechna omezení, která jsou jí uložena v průběhu kontroly (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. září 2013, Deutsche Bahn a další v. Komise, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, body 79 až 82) a byl považován za záruku existence účinného soudního přezkumu opatření kontroly, jak vyžaduje ESLP (rozsudek ze dne 10. dubna 2018, Alcogroup a Alcodis v. Komise, T-274/15, nezveřejněný, EU:T:2018:179, bod 91).

59 Zadruhé z judikatury rovněž vyplývá a projednávaná žaloba potvrzuje, že předmětem žaloby na neplatnost může být rozhodnutí o kontrole (rozsudek ze dne 6. září 2013, Deutsche Bahn a další v. Komise, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, body 97 a 111). Tento přezkum je ostatně upraven v článku 20 samotného nařízení č. 1/2003 (odstavce 4 a 8), který vyžaduje jeho uvedení v rozhodnutí o kontrole. Na jedné straně může přezkum legality rozhodnutí o kontrole týkající se zejména toho, že Komise měla k dispozici dostatečně závažné indicie odůvodňující podezření, že došlo k porušení pravidel hospodářské soutěže, v případě konstatování protiprávnosti tohoto rozhodnutí vést k tomu, že všechna opatření přijatá na základě tohoto rozhodnutí budou považována za protiprávní, zejména jelikož nejsou nezbytná (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. června 2018, České dráhy v. Komise, T-621/16, nezveřejněný, EU:T:2018:367, bod 40 a citovaná judikatura). Na druhou stranu, je-li rozhodnutí o kontrole přijato v návaznosti na jiné kontroly a jsou-li informace získané v rámci předchozích kontrol podkladem pro toto rozhodnutí, může se přezkum legality uvedeného rozhodnutí týkat zejména souladu opatření přijatých na základě dřívějších rozhodnutí o kontrole s rozsahem kontroly určeným v těchto rozhodnutích (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. září 2013, Deutsche Bahn a další v. Komise, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, body 138 a 160) a vést k jeho

zrušení v případě zjištěného nesouladu (rozsudek ze dne 18. června 2015, Deutsche Bahn a další v. Komise, C-583/13 P, EU:C:2015:404, body 56 až 67 a 71; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 10. dubna 2018, Alcogroup a Alcodis v. Komise, T-274/15, nezveřejněný, EU:T:2018:179, bod 63).

- 60 Zatřetí, i když to účastnice řízení nezmínily, je třeba rovněž uvést, že stejně jako každé rozhodnutí o uložení sankce podle nařízení č. 1/2003 může být rozhodnutí Komise, kterým se ukládá sankce za maření kontroly na základě čl. 23 odst. 1 písm. c) až e) nařízení č. 1/2003, předmětem žaloby na neplatnost. Na podporu této žaloby může být zejména namítána protiprávnost sankce z důvodu, že opatření přijaté během kontroly, kterému se sankcionovaný podnik nepodřídil, jako je žádost o předložení důvěrného dokumentu nebo žádost o vysvětlení určená členům jeho personálu, bylo samo o sobě protiprávní (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2012, Nexans France a Nexans v. Komise, T-135/09, EU:T:2012:596, bod 126).
- 61 Začtvrté z rozsudku ze dne 17. září 2007, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals v. Komise (T-125/03 a T-253/03, EU:T:2007:287, body 46, 48 a 49 a citovaná judikatura) jasně vyplývá, že rozhodnutí, kterým se výslovně nebo implicitně zamítá žádost o ochranu dokumentů z důvodu důvěrnosti komunikace mezi advokáty a klienty předložená během kontroly, představuje napadnutelný akt. Opravný prostředek byl umožněn právě proto, že unijní soud měl za to, že možnost podniku podat žalobu proti případnému rozhodnutí, kterým se konstatuje porušení pravidel hospodářské soutěže, nepostačuje k přiměřené ochraně jeho práv, jelikož správní řízení jednak nemusí vést k rozhodnutí, kterým se konstatuje, že došlo k protiprávnímu jednání, a jednak žaloba podaná proti tomuto rozhodnutí v každém případě neposkytuje podniku prostředek k zabránění nezvratným účinkům, které by vyvolalo neoprávněné seznámení se s dokumenty chráněnými jako důvěrné (viz rozsudek ze dne 17. září 2007, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals v. Komise, T-125/03 a T-253/03, EU:T:2007:287, bod 47 a citovaná judikatura).
- 62 Stejně tak na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, a ačkoli unijní soud dosud takovou žalobu neprohlásil za přípustnou, lze mít za to, že Tribunál připustil možnost, aby podnik podléhající kontrole podal za stejných podmínek žalobu proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o ochranu jeho zaměstnanců z důvodu jejich soukromého života. Tribunál totiž poté, co připomněl rozsudek ze dne 17. září 2007, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals v. Komise (T-125/03 a T-253/03, EU:T:2007:287) a judikaturu, která je v něm citována, konstatoval, že takové rozhodnutí nebylo v projednávaném případě přijato a zároveň zmínil možnost „rozhodnutí, které [...] tuto ochranu [z důvodu ochrany soukromí] odpírá“. Za tímto účelem vycházel z okolnosti, že žalobkyně v době přijetí rozhodnutí o pořízení kopií dat netvrdily, že dokumenty, které jim patří, požívají ochranu podobné ochraně přiznané důvěrnosti komunikace mezi advokáty a klienty, ani neurčily konkrétní dokumenty nebo části dotčených dokumentů (rozsudek ze dne 14. listopadu 2012, Nexans France a Nexans v. Komise, T-135/09, EU:T:2012:596, body 129 a 130). Lze ostatně uvést, že žalobkyně nezpochybňují existenci dotčeného opravného prostředku jako takové, ale spíše jeho omezující a svazující povahu pro dotčené podniky, jelikož tyto podniky musí reagovat okamžitě během kontroly a před každou kopií provedenou Komisí (viz bod 72 níže).
- 63 Je totiž třeba mít za to, že ani ustanovení Smluv, ani znění článku 20 nařízení č. 1/2003 nevylučují možnost podniku podat žalobu na neplatnost proti takovým aktům uskutečněným v rámci kontroly za podmínky, že splňují požadavky vyplývající z článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU.
- 64 Zapáté, ačkoliv všechny výše uvedené žaloby nemají podle článku 278 SFEU odkladný účinek, je možné dosáhnout na základě téhož ustanovení odkladu provádění nebo vykonatelnosti aktů napadených těmito žalobami. Takový návrh na odklad může zejména vést k pozastavení kontrol, přičemž je však třeba uvést, že vzhledem k tomu, že rozhodnutí o kontrole je v zásadě oznámeno a doručeno kontrolovanému podniku v den, kdy je kontrola zahájena, umožňuje pouze použití postupu stanoveného v čl. 157 odst. 2 jednacího řádu dosáhnout takového výsledku, jsou-li splněny podmínky pro nařízení předběžného odkladu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. září 2013, Deutsche Bahn

a další v. Komise, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 98). Předseda Tribunálu totiž může na základě tohoto ustanovení vyhovět návrhu na odklad před tím, než vyslechne Komisi, a nařídit tak odklad pouze několik dní po podání návrhu a před ukončením kontroly.

- 65 Je třeba dodat, že návrh na předběžné opatření může být rovněž podán souběžně s žalobou proti rozhodnutí, kterým se zamítá žádost o ochranu z důvodu důvěrnosti komunikace mezi advokáty a klienty. To potvrzují usnesení ze dne 27. září 2004, Komise v. Akzo a Akcros [C-7/04 P (R), EU:C:2004:566], a ze dne 30. října 2003, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals v. Komise (T-125/03 R a T-253/03 R, EU:T:2003:287). Je totiž možné mít za to, že v tomto usnesení předsedy Soudního dvora tento – přičemž zrušil usnesení předsedy Tribunálu, kterým se nařizuje požadovaný odklad – nevyloučil, že při neexistenci závazku Komise nepovolit třetím osobám přístup k dotčeným dokumentům, mohou být nařízeny odklad provádění nebo vykonatelnosti rozhodnutí, kterým se zamítá žádost o ochranu z důvodu důvěrnosti komunikace mezi dotčenými společnostmi a jejich advokáty, jakož i úschova dotčených důvěrných údajů v kanceláři soudu dokud nebude rozhodnuto o žalobě v hlavním řízení, [v tomto smyslu viz usnesení ze dne 27. září 2004, Komise v. Akzo a Akcros, C-7/04 P(R), EU:C:2004:566, bod 42 a body 1 a 2 výroku; rovněž v tomto smyslu viz usnesení ze dne 17. září 2015, Alcogroup a Alcodis v. Komise, C-386/15 P(R), EU:C:2015:623, bod 24]. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tedy nelze mít za to, že předběžné opatření nenabízí nezávisle na rozhodnutí, kterým bylo nařízeno, žádnou možnou nápravu případných pochybení, kterých se Komise dopustila v průběhu kontroly.
- 66 Zašesté kontrolovaný podnik může i v případě, že během kontrol nebyl přijat akt napadnutelný žalobou, má-li za to, že se Komise dopustila při kontrole protiprávností a že tyto protiprávnosti mu způsobily újmu, která může založit odpovědnost Unie, podat proti Komisi žalobu na určení mimosmluvní odpovědnosti. Tato možnost existuje již před přijetím rozhodnutí, kterým se ukončuje řízení o protiprávním jednání, a to i v případě, že kontrola nepovede ke konečnému rozhodnutí, které může být předmětem žaloby na neplatnost. Taková žaloba na náhradu škody totiž nespadá do systému přezkumu platnosti unijních aktů, které mají právně závazné účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobkyně, ale může být podána, pokud některý z účastníků řízení utrpěl újmu v důsledku protiprávního jednání orgánu, a to i přesto, že toto jednání nevyústilo v napadnutelný akt (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 14. listopadu 2012, Nexans France a Nexans v. Komise, T-135/09, EU:T:2012:596, bod 133; ze dne 6. září 2013, Deutsche Bahn a další v. Komise, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 99, a ze dne 10. dubna 2018, Alcogroup a Alcodis v. Komise, T-274/15, nezveřejněný, EU:T:2018:179, bod 92).
- 67 Mimoto lze mít za to, že systém přezkumu průběhu kontrol vytvořený souborem právních prostředků popsaných výše splňuje čtyři podmínky připomenuté v bodě 50 výše.
- 68 Pokud jde zaprvé o podmínku účinnosti, je třeba uvést, že žalobkyně nezpochybňují, že výše uvedené právní prostředky vedou k úplnému přezkumu, tedy přezkumu, jehož předmětem jsou jak právní, tak skutkové otázky (pokud jde konkrétně o rozhodnutí o kontrole, viz rozsudek ze dne 18. června 2015, Deutsche Bahn a další v. Komise, C-583/13 P, EU:C:2015:404, body 33 a 34, a pokud jde obecně o rozhodnutí Komise v řízení podle článků 101 a 102 SFEU rozsudek ze dne 8. prosince 2011, Chalkor v. Komise, C-386/10 P, EU:C:2011:815, bod 62).
- 69 Kromě toho je třeba zdůraznit, že ačkoliv každý z těchto právních prostředků, je-li uplatněn individuálně, neumožňuje provést přezkum opodstatněnosti všech opatření přijatých během kontroly, jejich uplatnění v kombinaci, které nevyvolává problém přípustnosti, takový přezkum umožňuje, jak vyplývá z výčtu různých opatření přijatých v průběhu kontrol a různých práv kontrolovaných podniků v bodech 57 až 66 výše, která mohou být přezkoumána při posouzení různých dotčených žalob. Žalobkyně zejména nemohou platně tvrdit, že se žádný právní prostředek nevztahuje na případ, kdy inspektoři pořídili kopii dokumentů nespádajících do rozsahu kontroly. V případě tvrzeném žalobkyněmi, kdy by dotčená kontrola nevedla k rozhodnutí, kterým se konstatuje protiprávní jednání

a sankce, ale k zahájení nového šetření a přijetí nového rozhodnutí o kontrole, by totiž kontrolované podniky mohly podat žalobu na neplatnost uvedeného rozhodnutí se zpochybněním legality nepřímých důkazů, na nichž bylo založeno, jako získaných protiprávně při předchozí kontrole (viz bod 59 výše).

- 70 Z toho vyplývá, že tvrzení žalobkyň založená na rozsudcích ESLP, jimiž bylo konstatováno porušení práva na účinnou právní ochranu z důvodu, že chyběl jeden z výše uvedených opravných prostředků, jsou irelevantní. Konkrétně nelze na projednávanou věc použít konstatování ESLP v rozsudku Delta Pekárny (body 82 až 94), jelikož dotčené české právní předpisy neupravovaly zvláštní opravný prostředek umožňující napadnout rozhodnutí o kontrole. Podniky podléhající kontrole totiž měly možnost vznést otázky týkající se legality kontroly pouze v rámci žaloby týkající se věcných zjištění orgánu pro hospodářskou soutěž, v této souvislosti nicméně nemohly být přezkoumány otázky, jako je nezbytnost, trvání a rozsah kontroly, jakož i její přiměřenost (v tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta N. Wahla ve věci Deutsche Bahn a další v. Komise, C-583/13 P, EU:C:2015:92, bod 37), kdežto v rámci žaloby směřující proti rozhodnutí o kontrole by přezkoumány být mohly.
- 71 Stejně tak na rozdíl od okolností, které vedly k vydání rozsudku ESLP ze dne 2. dubna 2015, Vinci Construction a GTM Génie Civil a Services v. Francie (CE:ECHR:2015:0402JUD006362910), z judikatury unijního soudu vyplývá možnost požadovat účinný přezkum dodržování důvěrnosti komunikace mezi advokáty a klienty během kontrol (viz bod 61 výše). V tomto rámci je zejména zkoumáno, zda se na dotčené dokumenty tato důvěrnost vztahuje (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. září 2007, Akzo Nobel Chemicals a Akros Chemicals v. Komise, T-125/03 a T-253/03, EU:T:2007:287, body 117 až 135, 138 až 140 a 165 až 179).
- 72 Dále je třeba mít za to, že požadavek, aby podnik, na který se vztahuje rozhodnutí o kontrole, podnikl určité kroky k ochraně svých práv a přístupu k opravným prostředkům umožňujícím zajistit jejich dodržování, zejména postup spočívající v podání žádosti o ochranu ke Komisi, neporušuje zásadu práva na účinnou právní ochranu (viz body 61 a 62 výše). Je tomu tak tím spíše, že Komise má povinnost poskytnout podniku krátkou lhůtu, aby se poradil se svými advokáty před tím, než pořídí kopie, za účelem případného podání takových žádostí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. září 2013, Deutsche Bahn a další, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 89).
- 73 Pokud jde zadruhé o podmínku efektivity, lze konstatovat, že výše uvedené právní prostředky umožňují jak preventivní přezkum prostřednictvím návrhu na vydání předběžného opatření, který brání tomu, aby byly kontroly dokončeny (viz bod 64 výše), tak přezkum zajišťující nápravu po kontrole prostřednictvím jiných právních prostředků. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že judikatura ESLP nevyžaduje, aby byla zaručena předběžná a následná kontrola, jelikož je zamýšlí alternativně (viz bod 50 výše). I kdyby tedy řízení o předběžném opatření nemělo požadovanou efektivitu, jak tvrdí žalobkyně v projednávané věci, nic to nemění na tom, že žaloby, které mohou být podány následně, poskytují jednotlivci v každém případě přiměřenou nápravu.
- 74 V případě zrušení rozhodnutí o kontrole tudíž Komise nemůže pro účely řízení o porušení pravidel hospodářské soutěže použít veškeré dokumenty nebo důkazní materiály, které shromáždila v rámci této kontroly (rozsudky ze dne 22. října 2002, Roquate Frères, C-94/00, EU:C:2002:603, bod 49, a ze dne 12. prosince 2012, Almamet v. Komise, T-410/09, nezveřejněný, EU:T:2012:676, bod 31). Takové zrušení vede nevyhnutelně ke zrušení nového rozhodnutí o kontrole, které by bylo přijato výlučně na základě dokumentů zajištěných při první protiprávní kontrole (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. června 2018, České dráhy v. Komise, T-621/16, nezveřejněný, EU:T:2018:367, body 39 a 40).
- 75 Stejně tak je v rámci žaloby proti konečnému rozhodnutí Komise důsledkem zjištění vad při provádění kontroly to, že Komise nemůže použít takto shromážděné důkazy pro účely řízení o protiprávním jednání (viz rozsudek ze dne 18. června 2015, Deutsche Bahn a další v. Komise, C-583/13 P, EU:C:2015:404, bod 45 a citovaná judikatura), což může vést ke zrušení rozhodnutí, kterým se konstatuje a ukládá sankce za protiprávní jednání, jsou-li dotčené důkazy rozhodující pro účely tohoto zjištění a sankce.

- 76 Kromě toho, i v případě, že by rozhodnutí, kterým se konstatuje a ukládá sankce za protiprávní jednání, nebylo přijato, je třeba připomenout, že nadále zůstává otevřená jednak cesta prostřednictvím návrhu na zrušení určitých opatření přijatých během kontroly (viz body 61 a 62 výše), a jednak cesta prostřednictvím návrhu na náhradu újmy (viz bod 66 výše). Tyto dva právní prostředky přitom umožňují domoci se zániku právní povahy zrušených kontrolních opatření a náhrady újmy vzniklé v důsledku uvedených opatření před a nezávisle na případném ukončení následného řízení o protiprávním jednání. V tomto ohledu je třeba upřesnit, že jelikož posouzení opravných prostředků a přiměřenosti nápravy, které umožňují, musí být provedeno celkově (viz bod 51 výše), a jelikož jiné právní prostředky brání Komisi použít dokumenty, z nichž pořídila neoprávněně kopie, je irrelevantní, že tomuto použití cesta prostřednictvím náhrady újmy nebrání. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nelze z rozsudku Ravon zejména vyvodit, že by ESLP ke konstatování efektivity soudního přezkumu kontroly požadoval, aby dotčené opravné prostředky vedly k rozhodnutí o zákazu použití získaných písemností a svědeckých výpovědí. ESLP se totiž v tomto rozsudku omezil na použití metody celkového posouzení dostupných opravných prostředků, když rozhodl, že žaloba na náhradu škody nepostačuje ke kompenzaci nedostatků ostatních opravných prostředků, zejména žalob na neplatnost stanovených dotčenými francouzskými právními předpisy (rozsudek Ravon, bod 33), které nevykazují efektivitu žalob na neplatnost, které je možno podat k unijnímu soudu.
- 77 Pokud jde zatřetí o podmínku jistoty, žalobkyně ji v zásadě zpochybňuje z důvodu, že není jisté, zda budou přijaty akty, které je možno napadnout různými výše uvedenými právními prostředky. Komise zejména nutně nepřijímá rozhodnutí, kterým se konstatuje protiprávní jednání a ukládá sankce tomu, kdo se jej dopustil, v návaznosti na kontrolu. Podmínka jistoty však musí být vykládána nikoli tak, že vyžaduje použití všech teoreticky možných právních prostředků ve všech případech a bez ohledu na opatření přijatá v návaznosti na kontrolu, ale tak, že vyžaduje použití těch právních prostředků, které slouží k napadení opatření s nepříznivými účinky pro vyšetřovaný podnik v okamžiku, kdy uvedené účinky nastanou. Proto v případě, že takové nepříznivé účinky nespočívají v rozhodnutí, kterým se konstatuje nebo ukládá sankce za protiprávní jednání, nelze mít za to, že nemožnost podat opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí porušuje požadavek na jistý opravný prostředek proti opatřením přijatým během kontroly.
- 78 Z rozsudku Canal Plus nelze vyvodit odlišný výklad (viz bod 50 výše). Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, totiž ESLP v tomto rozsudku nerozhodl, že dostupnost opravného prostředku proti rozhodnutí povolujícímu kontrolu byla učiněna nejistou z důvodu nejistoty obklopující přijetí meritorního rozhodnutí orgánem pro hospodářskou soutěž. ESLP se zejména omezil na konstatování – za zvláštních okolností přechodného režimu zavedeného francouzským zákonodárcem – že žaloba, kterou tento režim umožňuje, proti usnesení povolujícímu domovní prohlídku je podmíněna existencí opravného prostředku podaného proti rozhodnutí ve věci samé, což vytváří podmíněnost, která skutečně činí dostupnost uvedené žaloby nejistou (v tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta N. Wahla ve věci Deutsche Bahn a další v. Komise, C-583/13 P, EU:C:2015:92, bod 48). Navíc lze uvést, že taková podmíněnost neexistuje v systému opravných prostředků v oblasti kontrol Komise. Podání žaloby proti rozhodnutí o kontrole totiž není podmíněno podáním žaloby proti rozhodnutí, kterým se končí řízení podle článku 101 SFEU, a nemůže tomu tak ostatně být vzhledem ke lhůtě pro podání žaloby stanovené v článku 263 SFEU.
- 79 Pokud jde začtvrté o podmínku přiměřené lhůty, je třeba uvést, že žalobkyně neopírají své tvrzení o nedodržení této podmínky o délce řízení před unijním soudem a kromě toho uznávají existenci lhůt pro podání žaloby. Kritizují pouze značnou dobu, která může oddělit kontrolu od konečného rozhodnutí o ukončení řízení zahájeného na základě článku 101 SFEU.
- 80 Z takové délky, která sice může dosáhnout několik let, přitom nelze vyvodit, že prostředky umožňující napadnout průběh kontrol před unijním soudem nezaručují účinnou soudní ochranu. Na jedné straně je totiž kritizována pouze prodleva oddělující přijetí opatření kontroly a datum jejich možného napadení v rámci žaloby proti konečnému rozhodnutí přijatému na základě článku 101 SFEU, který představuje pouze jeden z opravných prostředků umožňujících jejich napadení. Na druhé straně je

třeba na dobu, po kterou jsou dotčená opatření kontroly v platnosti, nahlížet ve světle toho, že až do vydání tohoto konečného rozhodnutí Komise nezaujímá konečné stanovisko k existenci protiprávního jednání a následné sankci kontrolovaného podniku. Pokud by naproti tomu měly nastat jiné škodlivé následky pro podnik, který byl během této doby kontrolován, jako je poškozující jednání Komise nebo přijetí nového rozhodnutí o kontrole na základě shromážděných informací, uvedený podnik by se mohl okamžitě a bez vyčkání na výsledek řízení o protiprávním jednání obrátit na soud se žalobou na náhradu újmy nebo na zrušení nového rozhodnutí o kontrole.

- 81 Z výše uvedeného vyplývá, že první výtka uplatněná na podporu námitky protiprávnosti článku 20 nařízení č. 1/2003 musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

b) Ke druhé výtce vycházející z porušení zásady rovnosti zbraní a práva na obhajobu

- 82 Žalobkyně tvrdí, že článek 20 nařízení č. 1/2003 porušuje zásadu rovnosti zbraní a právo na obhajobu. Z těchto základních zásad vyplývá, že obviněný musí mít právo na přístup k procesnímu spisu. Právní rámec kontroly stanovený článkem 20 nařízení č. 1/2003 přitom tím, že účastníkům řízení neumožňuje přístup k dokumentům, které má Komise k dispozici, jež odůvodňují její rozhodnutí provést kontrolu, žalobkyně staví do situace zjevné nerovnováhy v porovnání s Komisí a znemožňuje jim si připravit obhajobu.
- 83 Podle ustálené judikatury zásada rovnosti zbraní, která je důsledkem samotného pojmu „spravedlivý proces“ a má za cíl zajistit rovnováhu mezi účastníky řízení, znamená povinnost nabídnout každému účastníkovi řízení přiměřenou možnost prezentovat svoji věc včetně důkazů za podmínek, které ho nestaví do jasně nevýhodnější situace v porovnání se situací jeho protivníka. Tato zásada má zajistit rovnováhu mezi účastníky soudního řízení tím, že těmto účastníkům zaručí stejná práva a povinnosti, zejména co se týče pravidel upravujících provádění důkazů a kontradiktorního projednání věci před soudem (viz rozsudek ze zde 28. července 2016, *Ordre des barreaux francophones a germanophone a další*, C-543/14, EU:C:2016:605, body 40 a 41 a citovaná judikatura).
- 84 Ačkoliv žalobkyně na podporu svých tvrzení o porušení zásady rovnosti zbraní a práva na obhajobu citují tuto judikaturu a opírají se pouze o články 47 a 48 Listiny, jakož i o článek 6 EÚLP, které upravují práva jednotlivců před soudem, dokládá judikatura, které se dále dovolávají (viz bod 94 níže), že míří obecně na práva kontrolovaného podniku se hájit před soudem i před Komisí.
- 85 Z ustálené judikatury k poznatkům, které musí být kontrolovanému podniku sděleny za účelem zajištění ochrany jeho práva na obhajobu ve vztahu ke Komisi, vyplývá, že posledně uvedená není povinna v rozhodnutí o kontrole nebo v průběhu kontroly uvést indicie, které uvedenou kontrolu odůvodňují (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 17. října 1989, *Dow Chemical Ibérica a další v. Komise*, 97/87 až 99/87, EU:C:1989:380, body 45, 50 a 51; ze dne 8. července 2008, *AC-Treuhand v. Komise*, T-99/04, EU:T:2008:256, bod 48; ze dne 14. listopadu 2012, *Nexans France a Nexans v. Komise*, T-135/09, EU:T:2012:596, bod 69; ze dne 14. března 2014, *Cementos Portland Valderrivas v. Komise*, T-296/11, EU:T:2014:121, bod 37; ze dne 25. listopadu 2014, *Orange v. Komise*, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 81, a ze dne 20. června 2018, *České dráhy v. Komise*, T-325/16, EU:T:2018:368, body 45 a 46).
- 86 Toto judikatorní řešení není založeno na zásadě důvěrnosti dotčených nepřímých důkazů, ale na snaze zachovat účinnost vyšetřování Komise ve fázi, kdy byla teprve zahájena, kterou zohlednil rovněž zákonodárce ve znění článku 20 nařízení č. 1/2003.
- 87 Správní řízení na základě nařízení č. 1/2003, které probíhá před Komisí, se totiž dělí na dvě rozdílné po sobě následující fáze, z nichž každá má vlastní vnitřní logiku, a sice fázi přípravného vyšetřování na straně jedné a kontradiktorní fázi na straně druhé. Fáze přípravného vyšetřování, během které Komise vykonává vyšetřovací pravomoci stanovené nařízením č. 1/2003 a která trvá až do oznámení námitek,

má umožnit Komisi shromáždit všechny relevantní skutečnosti, které potvrdí či nepotvrdí existenci jednání porušujících pravidla hospodářské soutěže, a zaujmout první stanovisko, pokud jde o směřování řízení a o způsob, jak by mělo dále probíhat. Naproti tomu kontradiktorní fáze, která trvá od oznámení námitek do přijetí konečného rozhodnutí, má Komisi umožnit, aby se s konečnou platností vyslovila k vytýkanému protiprávnímu jednání (viz rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, *Orange v. Komise*, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 77 a citovaná judikatura).

- 88 Zprv, pokud jde o fázi přípravného vyšetřování, tato začíná běžet od data, kdy Komise při výkonu pravomocí, které jí svěřil unijní normotvůrce, přijme opatření, jimiž je ve svém důsledku vytýkáno protiprávní jednání a má jí umožnit, aby zaujala stanovisko ke směřování řízení (rozsudky ze dne 29. září 2011, *Elf Aquitaine v. Komise*, C-521/09 P, EU:C:2011:620, bod 114, a ze dne 15. července 2015, *SLM a Ori Martin v. Komise*, T-389/10 a T-419/10, EU:T:2015:513, bod 337). Kromě toho až na počátku kontradiktorní fáze správního řízení je dotýčný podnik informován prostřednictvím oznámení námitek o všech podstatných skutečnostech, o které se Komise opírá v tomto stadiu řízení, a má právo nahlížet do spisu, aby byl zaručen účinný výkon jeho práva na obhajobu. Proto může dotýčný podnik plně uplatnit své právo na obhajobu až po zaslání oznámení námitek. Pokud by se totiž toto právo vztahovalo také na fázi řízení předcházející zaslání oznámení námitek, byla by narušena účinnost šetření Komise, protože by dotýčný podnik byl schopen již ve fázi přípravného vyšetřování identifikovat informace, které jsou Komisi známy, a tedy i informace, které před ní lze nadále tajit (rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, *Orange v. Komise*, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 78 a citovaná judikatura).
- 89 Vyšetřovací opatření přijatá Komisí během fáze přípravného vyšetřování, zejména šetření a žádosti o informace, s sebou ovšem ze své podstaty nesou výtku protiprávního jednání a mohou mít významné dopady na situaci podezřelých podniků. Je tudíž třeba vyhnout se tomu, aby právo na obhajobu mohlo být nenapravitelně narušeno během této fáze správního řízení, jelikož přijatá vyšetřovací opatření mohou být určující pro shromáždění důkazů o protiprávnosti jednání podniků, jež mohou zakládat jejich odpovědnost (viz rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, *Orange v. Komise*, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 79 a citovaná judikatura).
- 90 V tomto kontextu je třeba připomenout, že povinnost uložená v čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003, tedy povinnost uvést předmět a účel kontroly, představuje základní záruku práva dotýčných podniků na obhajobu, a proto nemůže být rozsah povinnosti uvést odůvodnění u rozhodnutí nařizujících kontrolu omezen v závislosti na úvahách o účinnosti šetření. Ačkoliv v tomto ohledu platí, že Komise na základě článku 20 nařízení č. 1/2003 a judikatury nemá povinnost sdělovat osobě, již je takové rozhodnutí určeno, všechny informace, které má k dispozici o domnělých protiprávních jednáních, ani přesně vymezit relevantní trh, ani provést přesnou právní kvalifikaci těchto protiprávních jednání, ani uvést dobu, během níž k těmto protiprávním jednáním docházelo, musí naproti tomu co nejpřesněji uvést předpoklady, které zamýšlí ověřit, tedy to, co je předmětem šetření, a skutečnosti, kterých se má kontrola týkat (viz rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, *Orange v. Komise*, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 80 a citovaná judikatura).
- 91 S ohledem na výše uvedené bylo judikováno, že Komisi nemůže být uložena povinnost, aby ve fázi přípravného vyšetřování uvedla vedle domněnek protiprávního jednání, které zamýšlí ověřit, i indicie, tedy informace, které ji vedly k předpokladu o možném porušení článku 101 SFEU. Takovou povinností by totiž byla dotčena rovnováha, kterou judikatura vytvořila mezi ochranou účinnosti šetření a ochranou práva dotýčného podniku na obhajobu (rozsudek ze dne 20. června 2018, *České dráhy v. Komise*, T-325/16, EU:T:2018:368, bod 45 a citovaná judikatura; viz zejména bod 85 výše).
- 92 Z toho vyplývá, že čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 nemůže být prohlášen za protiprávní z důvodu, že porušuje zásadu rovnosti zbraní a právo na obhajobu uvedeného podniku tím, že nestanoví sdělení nepřímých důkazů odůvodňujících kontrolu kontrolovanému podniku.
- 93 Žádný z argumentů předložených žalobkyněmi nemůže tento závěr zpochybnit.

- 94 Pokud jde zaprvé o judikaturu unijních soudů, je třeba uvést, že se žalobkyně na výše uvedenou judikaturu neodvolávají, ani ji *a fortiori* výslovně nezpochybňují a na podporu svého tvrzení, že Tribunál má za to, že zásada rovnosti zbraní znamená, že dotčené podniky mají právo na přístup ke spisu, citují pouze jediný rozsudek. Z tohoto rozsudku sice vyplývá, že obecná zásada rovnosti zbraní předpokládá ve věci hospodářské soutěže, že dotčený podnik zná spis použitý v řízení, který je stejný jako spis, jímž disponuje Komise (rozsudek ze dne 29. června 1995, ICI v. Komise, T-36/91, EU:T:1995:118, body 93 a 111). Jak však relevantně zdůrazňuje Komise, tato zmínka se týká kontradiktorní fáze řízení, a zejména dokumentů, které měly být předány žalujícímu podniku spolu s oznámením námitek (k rozlišení mezi fází předběžného vyšetřování a kontradiktorní fází správního řízení viz body 87 a 88 výše).
- 95 Pokud jde zadruhé o judikaturu ESLP, jejíž uplatnění by mohlo být s ohledem na výše uvedené chápáno tak, že vyjadřuje přání ke shodnému vývoji judikatury unijních soudů nebo konstatování protiprávnosti relevantních ustanovení článku 20 nařízení č. 1/2003, je třeba mít za to, že tato judikatura nemůže takový vývoj ani konstatování odůvodnit, a to bez ohledu na okolnost, že se rozsudky ESLP vyjadřovaly k právům fyzických osob v trestních věcech, jak zdůraznila Komise a Rada. Všechna porušení zásady rovnosti zbraní v těchto rozsudcích ESLP byla totiž konstatována z důvodu, že obviněné osoby byly odsouzeny, aniž kdy měly přístup ke všem poznatkům týkajícím se vznesených obvinění (ESLP, 18. března 1997, Foucher v. Francie, CE:ECHR:1997:0318JUD002220993; ze dne 25. března 1999, Péliissier a Sassi v. Francie, CE:ECHR:1999:0325JUD002544494; ze dne 26. července 2011, Huseyn a další v. Azerbajdžan, CE:ECHR:2011:0726JUD003548505, a ze dne 20. září 2011, OAO Neftyanaya Kompaniya Yukos v. Rusko, CE:ECHR:2011:0920JUD001490204), z čehož nelze vedle práva již přiznaného v pozdější kontradiktorní fázi vyvodit právo na přístup k takovým poznatkům během vyšetřovací fáze. Pokud jde o rozsudek ESLP, z něhož vyplývá, že se zásada rovnosti zbraní použije na všechny fáze řízení, a zejména v průběhu vyšetřování (ESLP, 30. března 1989, Lamy v. Belgie, CE:ECHR:1989:0330JUD001044483), který žalobkyně uvedly pouze na jednání, bylo v tomto rozsudku rozhodnuto v tomto smyslu z důvodu přijetí rozhodnutí o zadržení žalobce v průběhu této fáze vyšetřování. ESLP kromě toho v této věci konstatoval porušení čl. 5 odst. 4 EÚLP týkajícího se soudní ochrany vězněných osob, aniž se vyjádřil k dodržení článku 6 EÚLP.
- 96 Pokud jde zatřetí o francouzské právní předpisy, kterých se žalobkyně dovolávaly na jednání, nemohou mít jako takové přednost při uplatňování pravidel unijního práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. ledna 1984, VBVB a VBBB v. Komise, 43/82 a 63/82, EU:C:1984:9, bod 40). V každém případě lze dodat, že podle článku L. 450–4 francouzského obchodního zákoníku je usnesení francouzského soudce příslušného pro rozhodování ve věcech osobní svobody, které povoluje prohlídky a zajištění věcí provedené Autorité de la concurrence (orgán pro ochranu hospodářské soutěže) na základě informací a indicií, jež je mohou odůvodnit, předložených uvedeným orgánem, dotčenému podniku oznámeno až v okamžiku prohlídky. Může tedy vést ke kontradiktornímu projednání, které se může týkat zejména dostatečně závažné povahy předložených indicií, až ve fázi žaloby podané proti usnesení k prvnímu předsedovi odvolacího soudu.
- 97 Pokud jde začtvrté o obavy žalobek z obtíží chránit se před riziky svévolných a nepřiměřených zásahů Komise, je třeba právě uvést, že je možné, aby Tribunál prostřednictvím organizačních procesních opatření požádal Komisi o předložení indicií, které odůvodňují její rozhodnutí o kontrole (k přijetí takového organizačního procesního opatření v projednávané věci, viz bod 14 výše). Tento přístup k indiciím odůvodňujícím rozhodnutí o kontrole je umožněn v soudní fázi, jelikož v této fázi a v rozsahu, v němž je kontrola již z podstaty věci ukončena, je požadavek na zachování účinnosti šetření Komise menší. Není již totiž třeba, jakmile jsou provedeny kontroly jako celek, předcházet riziku zatajení informací relevantních pro šetření, které již byly v zásadě během kontroly shromážděny (viz bod 88 výše). Lze dodat, že sdělení nepřímých důkazů v soudním stadiu je mimoto v souladu se zásadou rovnosti zbraní před soudem, jelikož podnik podléhající kontrole má v tomto stadiu k dispozici informace, které mu umožňují zpochybnit, že Komise má dostatečně závažné indicie

k odůvodnění kontroly (v tomto smyslu viz stanovisko generální advokátky J. Kokott ve věci Nexans a Nexans France v. Komise, C-37/13 P, EU:C:2014:223, body 85 a 86) a navíc nečiní opodstatněným poskytnutí přístupu od okamžiku přijetí rozhodnutí o kontrole.

- 98 Ze všech těchto důvodů musí být tedy druhá výtka uplatněná na podporu námitky protiprávnosti zamítnuta, stejně jako musí být zamítnuta v plném rozsahu námitka protiprávnosti příslušných ustanovení článku 20 nařízení č. 1/2003.

B. Ke druhému a třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícím z porušení povinnosti uvést odůvodnění a z porušení práva na nedotknutelnost obydlí

- 99 Komise úvodem tvrdí, že žalobkyně uplatňují několik výtek týkajících se průběhu sporné kontroly, které jsou nepřipustné v rámci žaloby směřující proti rozhodnutí o kontrole, a vyvozuje z toho nepřipustnost žaloby.
- 100 Z ustálené judikatury skutečně vyplývá, že se podnik nemůže dovolávat protiprávnosti průběhu kontroly na podporu návrhových žádání směřujících ke zrušení aktu, na jehož základě Komise tuto kontrolu provedla (rozsudky ze dne 20. dubna 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, T-305/94 až T-325/94, až T-307/94, T-313/94 až T-316/94, T-318/94, T-328/94, T-329/94 a T-335/94, EU:T:1999:80, bod 413; ze dne 17. září 2007, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals v. Komise, T-125/03 a T-253/03, EU:T:2007:287, bod 55, a ze dne 20. června 2018, České dráhy v. Komise, T-325/16, EU:T:2018:368, bod 22).
- 101 Tato nemožnost dovolávat se protiprávnosti průběhu kontroly na podporu návrhových žádání směřujících proti rozhodnutí o kontrole pouze odráží obecnou zásadu, podle které musí být legalita aktu posuzována s ohledem na právní a skutkové okolnosti existující v okamžiku, kdy bylo toto rozhodnutí přijato, takže akty přijaté po rozhodnutí nemohou ovlivnit jeho platnost (usnesení ze dne 30. října 2003, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals v. Komise, T-125/03 R a T-253/03 R, EU:T:2003:287, body 68 a 69; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 17. října 2019, Alcogroup a Alcodis v. Komise, C-403/18 P, EU:C:2019:870, body 45 a 46 a citovaná judikatura).
- 102 Z toho vyplývá, že pokud, jak tvrdí Komise, musí být dotčené výtky odmítnuty, měly by být odmítnuty z důvodu jejich neúčinnosti, a nikoli z důvodu jejich nepřipustnosti.
- 103 V odpovědi na otázku položenou Tribunálem na jednání Komise upřesnila, jak bylo zaneseno do protokolu z jednání, že ponechává na úvaze Tribunálu, aby rozhodl o nepřipustnosti nebo neúčinnosti dotčených výtek, a dále, že její tvrzení o nepřipustnosti se netýká druhého a třetího žalobního důvodu, které vycházejí z porušení povinnosti uvést odůvodnění a z porušení práva na nedotknutelnost obydlí.
- 104 Z toho vyplývá, že žaloba nemůže být prohlášena za nepřipustnou z důvodu uvedeného Komisí, ani *a fortiori*, že by měla být prohlášena za nepřipustnou v plném rozsahu.
- 105 Je tedy třeba posoudit druhý a třetí žalobní důvod žalobkyně, aniž by pro účely přezkumu jejich opodstatněnosti byly zohledněny výtky uplatněné na jejich podporu, které se opírají o průběh sporné kontroly a které musí být odmítnuty jako neúčinné.

1. K porušení povinnosti uvést odůvodnění

- 106 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno, jelikož neobsahuje žádné upřesnění ani nástin informací, které má Komise k dispozici, jež by odůvodňovaly provedení kontroly. Napadené rozhodnutí podle nich zejména neumožňuje určit druh, povahu, původ, a už vůbec ne obsah informací, které měla Komise k dispozici, a zbavuje tak žalobkyně základní záruky práva na obhajobu.

Žalobkyně dodávají, že taková naprostá absence informací o písemnostech, které má Komise k dispozici, nemůže být zhojena pouhým popisem domněnek o protiprávním jednání, které Komise podle svého názoru mohla vyvodit z obsahu uvedených písemností.

- 107 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury musí být odůvodnění aktů orgánů Evropské unie požadované článkem 296 SFEU přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něj jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl provést přezkum. Požadavek odůvodnění musí být kromě toho posuzován v závislosti na okolnostech projednávaného případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, jimž je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčkovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek ze dne 25. června 2014, Nexans a Nexans France v. Komise, C-37/13 P, EU:C:2014:2030, body 31 a 32 a citovaná judikatura).
- 108 V projednávaném případě je tedy třeba zohlednit právní rámec, v němž se provádějí kontroly Komise. Články 4 a 20 nařízení č. 1/2003 totiž Komisi svěřují kontrolní pravomoci s cílem umožnit jí splnění úlohy, která spočívá v ochraně vnitřního trhu před narušením hospodářské soutěže a ve stíhání případných porušení pravidel hospodářské soutěže na tomto trhu (rozsudek ze dne 25. června 2014, Nexans a Nexans France v. Komise, C-37/13 P, EU:C:2014:2030, bod 33; viz rovněž rozsudek ze dne 22. října 2002, Roquette Frères, C-94/00, EU:C:2002:603, bod 42 a citovaná judikatura).
- 109 Pokud jde konkrétně o rozhodnutí Komise o kontrole, čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 stanoví, že tato rozhodnutí musí stanovit datum, kdy má kontrola začít, uvést sankce podle článků 23 a 24 uvedeného nařízení a právo na přezkoumání rozhodnutí o kontrole Soudním dvorem, ale také předmět a účel kontroly.
- 110 Z judikatury vyplývá, že Komise musí za tímto účelem co nejpřesněji uvést předpoklady, které zamýšlí ověřit, tedy to, co je předmětem šetření, a skutečnosti, kterých se má kontrola týkat. Rozhodnutí o kontrole musí konkrétně popisovat charakteristické rysy předpokládaného protiprávního jednání tak, že uvede domnělý relevantní trh a povahu předpokládaných omezení hospodářské soutěže, jakož i odvětví, kterých se týká údajné protiprávní jednání, které je vyšetřováno a vysvětlí způsob, jak se podnik údajně účastnil protiprávního jednání (viz rozsudky ze dne 8. března 2007, France Télécom v. Komise, T-339/04, EU:T:2007:80, body 58 a 59 a citovaná judikatura, a ze dne 6. září 2013, Deutsche Bahn a další v. Komise, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, body 75 a 77 a citovaná judikatura).
- 111 Jak upřesnil Soudní dvůr, tato zvláštní povinnost odůvodnění představuje základní požadavek, jehož účelem je nejen prokázat důvodnost zamýšleného zásahu v dotyčných podnicích, ale také umožnit jim, aby si uvědomily rozsah své povinnosti spolupráce a zároveň bylo zachováno jejich právo na obhajobu. Je totiž důležité umožnit podnikům, kterých se týkají rozhodnutí o kontrole, kterými jim byly uloženy povinnosti, jež zahrnují zásahy do jejich soukromé sféry a při jejichž nedodržení se vystavují riziku, že jim budou uloženy přísné pokuty, seznámit se s důvody daného aktu, aniž by zároveň musely vynaložit nadměrné úsilí ke zjištění jeho správného výkladu, aby mohli účinně a včas uplatnit svá práva (ohledně rozhodnutí žádající informace viz stanovisko generálního advokáta N. Wahla ve věci HeidelbergCement v. Komise, C-247/14 P, EU:C:2015:694, bod 42). Z toho kromě toho vyplývá, že rozsah povinnosti odůvodnit rozhodnutí o kontrole, jak je uvedeno v předchozím bodě, nemůže být omezen v závislosti na úvahách o účinnosti šetření (rozsudky ze dne 17. října 1989, Dow Benelux v. Komise, 85/87, EU:C:1989:379, bod 8, a ze dne 14. listopadu 2012, Nexans France a Nexans v. Komise, T-135/09, EU:T:2012:596, bod 42).

- 112 Kontroly se nicméně z povahy věci provádějí v předběžné fázi, ve které Komise nedisponuje přesnými informacemi, které by jí umožnily kvalifikovat dotčená jednání jako protiprávní jednání a které by znamenaly možnost vyhledávat různé informace, které ještě nejsou známe nebo plně identifikované (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 25. června 2014, Nexans a Nexans France v. Komise, C-37/13 P, EU:C:2014:2030, bod 37, a ze dne 26. října 2010, CNOP a CCG v. Komise, T-23/09, EU:T:2010:452, body 40 a 41 a citovaná judikatura). Pro zachování užitečného účinku kontrol a z důvodů týkajících se jejich samotné povahy bylo připuštěno, že Komise nemá povinnost sdělovat osobě, již je takové rozhodnutí určeno, všechny informace, které má k dispozici o domnělých protiprávních jednáních, ani přesně vymezit relevantní trh, ani provést přesnou právní kvalifikaci těchto protiprávních jednání, ani uvést dobu, během níž k těmto protiprávním jednáním docházelo (viz rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, Orange v. Komise, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 80 a citovaná judikatura; stanovisko generální advokátky J. Kokott ve věci Nexans a Nexans France v. Komise, C-37/13 P, EU:C:2014:223, body 48 a 49).
- 113 Mimoto je třeba připomenout, že Komise není povinna uvést v rozhodnutí o kontrole indicie, které odůvodňovaly uvedenou kontrolu (viz body 85 a 91 výše).
- 114 Z toho jednak vyplývá, že povinnost Komise uvést odůvodnění se nevztahuje na veškeré informace, které má k dispozici o předpokládaných protiprávních jednáních, a jednak, že z informací, které odůvodňovaly provedení kontroly, musí být v rozhodnutí o kontrole uvedeny pouze ty, které umožňují prokázat, že Komise měla závažné indicie o protiprávním jednání, aniž by ovšem dotčené indicie byly odhaleny. Podle ustálené judikatury má totiž Komise povinnost v rozhodnutí nařizujícím kontrolu podrobně uvést, že má ve spise k dispozici poznatky a závažné indicie, na jejichž základě má podezření, že se podnik, na který se vztahuje kontrola, dopustil protiprávního jednání (viz rozsudek ze dne 8. března 2007, France Télécom v. Komise, T-339/04, EU:T:2007:80, bod 60 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 6. září 2013, Deutsche Bahn a další v. Komise, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 172).
- 115 V projednávaném případě je tedy třeba ověřit, zda Komise v napadeném rozhodnutí tuto povinnost splnila.
- 116 Z bodu 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí a z informací, které jsou v něm uvedeny, o údajných protiprávních jednáních popsanych v bodech 4 a 5 odůvodnění tak, že spočívají ve výměnách informací týkajících se zejména slev a budoucích obchodních strategií, přitom jasně vyplývá, že Komise podrobně uvedla, že má za to, že má k dispozici závažné indicie, které ji vedou k podezření o dotčených jednáních ve vzájemné shodě.
- 117 O tom totiž svědčí kromě upřesnění předmětu výměny podezřelých informací v bodech 4 a 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí i upřesnění uvedená v bodě 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedená slovy „Podle informací, které má Komise k dispozici“, která se týkají způsobů výměny informací, dotčených osob (postavení a přibližný počet), jakož i sporných dokumentů (přibližný počet, místo a forma jejich uchovávání).
- 118 Je třeba upřesnit, že výše uvedené úvahy se omezují na přezkum dostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí a odpovídají pouze na otázku, zda Komise ve svém rozhodnutí uvedla informace požadované judikaturou, a sice informace prokazující, že byla toho názoru, že měla k dispozici závažné indicie o existenci předpokládaných jednání ve vzájemné shodě. Naproti tomu v tomto rámci není řešena otázka, zda Komise měla správně za to, že má k dispozici takové dostatečně závažné indicie, která bude projednána při přezkumu žalobního důvodu vycházejícího z porušení práva na nedotknutelnost obydlí.

119 Je třeba dodat, že tvrzení žalobkyň o riziku, že by mohly být obětmi konkurentů nebo nepoctivých obchodních partnerů, nemůže zpochybnit výše uvedený závěr týkající se splnění povinnosti Komise uvést odůvodnění. Tomuto riziku lze totiž čelit díky ověření dostatečně závažné povahy indicií, které má Komise v držení, provedeného při posouzení žalobního důvodu vycházejícího z porušení práva na nedotknutelnost obydlí.

120 V důsledku toho musí být žalobní důvod vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění zamítnut.

2. K porušení práva na nedotknutelnost obydlí

121 Žalobkyně tvrdí, že Komise v projednávaném případě porušila základní právo na nedotknutelnost obydlí, jak je zakotveno v článku 7 Listiny a v článku 8 EÚLP. Z judikatury totiž vyplývá, že toto právo se použije na rozhodnutí Komise o kontrole, o nichž žalobkyně opakují, že nespočívají na spolupráci dotčených podniků. Z judikatury rovněž vyplývá, že právo na nedotknutelnost obydlí vyžaduje, aby obsah a dosah oprávnění k prohlídce byly spojeny s určitými omezeními, aby zásah do tohoto práva na základě uvedeného oprávnění nebyl potenciálně neomezený, a tudíž nepřiměřený. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo přijato nezávisle na jakémkoli soudním přezkumu *ex ante*, nese s sebou základní právo na nedotknutelnost obydlí o to přísnější omezení kontrolních pravomocí Komise, což jsou meze, které nebyly v projednávaném případě stanoveny nebo dodrženy.

122 Je třeba připomenout, že základní právo na nedotknutelnost obydlí je obecnou zásadou unijního práva, která je vyjádřena v článku 7 Listiny, který odpovídá článku 8 EÚLP (viz rozsudek ze dne 18. června 2015, Deutsche Bahn a další v. Komise, C-583/13 P, EU:C:2015:404, bod 19 a citovaná judikatura).

123 Podle článku 7 Listiny má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace. Tento požadavek na ochranu vůči zásahům veřejné moci do soukromé sféry osoby, se vztahuje jak na fyzické, tak na právnické osoby (viz rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, Orange v. Komise, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 83 a citovaná judikatura).

124 Podle článku 52 Listiny základních práv musí být kromě toho každé omezení výkonu práv a svobod uznaných touto Listinou stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod. Dále při dodržení zásady proporcionality mohou být omezení zavedena pouze tehdy, pokud jsou nezbytná a pokud skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého.

125 Rovněž je třeba uvést, že ačkoli z judikatury ESLP plyne, že ochrana stanovená v článku 8 EÚLP se může vztahovat na některé obchodní prostory, nic to nemění na tom, že ESLP rozhodl, že veřejné zásahy mohou zacházet dále v případech, kdy jde o profesní či obchodní prostory či činnosti, než v jiných případech (viz rozsudek ze dne 18. června 2015, Deutsche Bahn a další v. Komise, C-583/13 P, EU:C:2015:404, bod 20 a citovaná judikatura ESLP). ESLP nicméně opakovaně připomněl, že přijatelný stupeň ochrany proti zásahům porušujícím článek 8 EÚLP vyžaduje právní rámec a striktní meze (viz rozsudek ze dne 6. září 2013, Deutsche Bahn a další v. Komise, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 73 a citovaná judikatura ESLP).

126 Pokud jde konkrétně o kontrolní pravomoci svěřené Komisi čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003, o které se jedná v projednávané věci, bylo rozhodnuto, že výkon takových pravomocí představuje zjevný zásah do práva kontrolovaného podniku na respektování jeho soukromého života, obydlí a korespondence (rozsudky ze dne 6. září 2013, Deutsche Bahn a další v. Komise, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 65, a ze dne 20. června 2018, České dráhy v. Komise, T-325/16, EU:T:2018:368, bod 169).

127 Je tedy třeba ověřit, zda napadené rozhodnutí splňuje podmínky vyžadované článkem 7 Listiny.

- 128 Žalobkyně v tomto ohledu tvrdí, že napadené rozhodnutí je jednak nepřiměřené a jednak svévolné, jelikož Komise neměla k dispozici dostatečně závažné indicie, které by odůvodňovaly nařízenou kontrolu.

a) K dodržení zásady proporcionality

- 129 Je třeba připomenout, že podle bodu 24 odůvodnění nařízení č. 1/2003 by Komise měla být zmocněna provádět kontroly, „které jsou nezbytné“ ke zjištění jakékoli dohody, rozhodnutí nebo jednání ve vzájemné shodě, které jsou zakázány podle článku 101 SFEU. Z toho podle judikatury vyplývá, že Komisi přísluší posoudit, zda je kontrola nezbytná k tomu, aby bylo možno zjistit jednání odporující pravidlům hospodářské soutěže (rozsudek ze dne 18. května 1982, AM & S Europe v. Komise, 155/79, EU:C:1982:157, bod 17; pokud jde o rozhodnutí požadující informace, viz rovněž rozsudek ze dne 14. března 2014, Cementos Portland Valderrivas v. Komise, T-296/11, EU:T:2014:121, bod 66 a citovaná judikatura).
- 130 Nic to nemění na tom, že toto posouzení podléhá soudnímu přezkumu, a zejména dodržování pravidel upravujících zásadu proporcionality. Podle ustálené judikatury zásada proporcionality vyžaduje, aby akty unijních orgánů nepřekročily meze toho, co je vhodné a nezbytné k dosažení sledovaného cíle, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi několika vhodnými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření, a způsobené nepříznivé následky nesmí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům (rozsudky ze dne 8. března 2007, France Télécom v. Komise, T-339/04, EU:T:2007:80, bod 117, a ze dne 25. listopadu 2014, Orange v. Komise, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 22).
- 131 Žalobkyně v podstatě namítají nepřiměřený zásah do soukromé sféry s ohledem na společnosti a prostory podléhající kontrole, dobu trvání sporné kontroly a datum pro provedení kontroly.

1) Ke společností a prostorám podléhajícím kontrole

- 132 Žalobkyně vytýkají Komisi, že v napadeném rozhodnutí neoznačila jednotlivě osoby, na které se vztahuje, ani prostory, které jsou její zástupci oprávněni prohledat. V rozporu se svou vlastní praxí tak Komise v projednávaném případě povolila provést kontrolu u několika stovek různých právnických osob tvořících skupinu Casino a prohledat několik tisíc prostor, z nichž většina nemá žádnou souvislost s předmětem napadeného rozhodnutí. Podle judikatury je přitom přesné určení prostor, které mohou být navštíveny, a osob, na které orgány cílí, nezbytné k omezení pravomocí k zásahu a ochrany jednotlivců proti svévolným zásahům veřejné moci do základního práva na nedotknutelnost obydlí. Žalobkyně v tomto ohledu dodávají, že vymezení předmětu kontroly a obecně přesné odůvodnění napadeného rozhodnutí nemohou zhojit neexistenci omezení pravomocí Komise, pokud jde o určení osob a prostor, které mohou být kontrolovány. Kromě toho zdůrazňují, že pojem podnik nemůže bránit dodržování základních práv spojených s pojmem právnická nebo fyzická osoba.
- 133 Z napadeného rozhodnutí skutečně vyplývá, že ani společnosti, ani prostory podléhající kontrole nejsou jmenovitě označeny. V článku 1 druhém pododstavci napadeného rozhodnutí je uvedeno, že „kontrola může být provedena v kterémkoliv prostoru podniku“, přičemž po tomto označení následuje výraz „a zejména“, po kterém jsou uvedeny dvě adresy. Kromě toho je v čl. 1 prvním pododstavci a v čl. 3 prvním pododstavci napadeného rozhodnutí uvedeno, že se rozhodnutí o kontrole uplatní „na společnost Casino [...], jakož i na všechny společnosti, které přímo nebo nepřímo kontroluje“.
- 134 V tomto ohledu je třeba uvést, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, rozhodnutí napadená ve věcech, ve kterých byly vydány rozsudky ze dne 14. listopadu 2012, Nexans France a Nexans v. Komise (T-135/09, EU:T:2012:596), a ze dne 6. září 2013, Deutsche Bahn a další v. Komise (T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404), obsahují podobné formulace.

- 135 Judikatura přitom nedospěla k závěru, že by velmi široký rozsah kontroly, ke kterému takové formulace vedou, představoval nepřiměřený zásah do sféry soukromé činnosti podniků.
- 136 Z ustálené judikatury od vydání rozsudku ze dne 21. září 1989, Hoechst v. Komise (46/87 a 227/88, EU:C:1989:337, bod 26), totiž vyplývá, že jak cíl nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, prvního nařízení, kterým se provádějí články [101] a [102 SFEU] (Úř. věst. 1962, 13, s. 204), a nařízení č. 1/2003, které jej nahradilo, tak výčet pravomocí, které jsou svěřeny úředníkům Komise, obsažený v článku 14 nařízení č. 17 a v článku 20 nařízení č. 1/2003 ukazují, že kontroly mohou mít velmi široký rozsah. Právo na vstup do všech prostor, na pozemky a do dopravních prostředků podniků má v tomto ohledu zvláštní význam, jelikož má Komisi umožnit shromáždění důkazů o porušení pravidel hospodářské soutěže v místech, kde se zpravidla nacházejí, to znamená v obchodních prostorách podniků (rozsudek ze dne 12. července 2007, CB v. Komise, T-266/03, nezveřejněný, EU:T:2007:223, bod 71, a usnesení ze dne 16. června 2010, Biocaps v. Komise, T-24/09, nezveřejněné, EU:T:2010:238, bod 32).
- 137 Z uvedené judikatury rovněž vyplývá, že ačkoliv nařízení č. 17 a č. 1/2003 svěřují Komisi rozsáhlé vyšetřovací pravomoci, podléhá výkon těchto pravomocí podmínkám, které zaručují dodržování práv dotčených podniků (rozsudek ze dne 21. září 1989, Hoechst v. Komise, 46/87 a 227/88, EU:C:1989:337, bod 28; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 6. září 2013, Deutsche Bahn a další v. Komise, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, body 74 až 99).
- 138 Konkrétně je třeba uvést povinnost Komise vymezit předmět a cíl kontroly, která představuje základní požadavek, jehož účelem je nejen prokázat důvodnost zamýšleného zásahu v dotčených podnicích, ale také umožnit jim, aby si uvědomily rozsah své povinnosti spolupráce a zároveň bylo zachováno jejich právo na obhajobu (pokud jde o nařízení č. 17, viz rozsudek ze dne 21. září 1989, Hoechst v. Komise, 46/87 a 227/88, EU:C:1989:337, bod 29).
- 139 Kromě toho je třeba uvést, že podmínky vyžadované pro výkon kontrolních pravomocí Komise se liší v závislosti na postupu zvoleném Komisí, na přístupu dotčených podniků, jakož i na zásahu vnitrostátních orgánů (pokud jde o nařízení č. 17, viz rozsudek ze dne 21. září 1989, Hoechst v. Komise, 46/87 a 227/88, EU:C:1989:337, bod 30).
- 140 Článek 20 nařízení č. 1/2003 se týká zaprvé kontrol provedených ve spolupráci s dotčenými podniky, a to buď ve spolupráci dobrovolné v případě písemného zmocnění k provedení kontroly, nebo na základě povinnosti vyplývající z rozhodnutí o kontrole. V posledně uvedeném případě, o který se jedná v projednávané věci, mají úředníci Komise při kontrole zejména právo na předložení dokumentů, které požadují, na vstup do prostor, které určí, a na to, aby jim byl ukázán obsah movitých věcí, které určí. Naopak si nemohou vynutit přístup do prostor nebo k movitým věcem či přinutit zaměstnance podniku, aby jim poskytli takový přístup, ani provést prohlídky bez povolení odpovědných osob podniku (pokud jde o nařízení č. 17, viz rozsudek ze dne 21. září 1989, Hoechst v. Komise, 46/87 a 227/88, EU:C:1989:337, bod 31).
- 141 O zcela jinou situaci se jedná tehdy, když Komise narazí na odpor dotčených podniků. V tomto případě mohou úředníci Komise na základě čl. 20 odst. 6 nařízení č. 1/2003 vyhledávat bez spolupráce podniků všechny informace nezbytné pro kontrolu za pomoci vnitrostátních orgánů, které jsou povinny jim poskytnout nezbytnou pomoc pro plnění jejich úkolu. Třebaže je tato pomoc vyžadována pouze v případě, že podnik vyjádří nesouhlas, je třeba dodat, že je možné o pomoc požádat také jako o předběžné opatření na základě čl. 20 odst. 7 nařízení č. 1/2003, za účelem překonání případného odporu podniku (pokud jde o nařízení č. 17, viz rozsudek ze dne 21. září 1989, Hoechst v. Komise, 46/87 a 227/88, EU:C:1989:337, bod 32).
- 142 Výtka vznesená žalobkyněmi tedy předpokládá odpověď na otázku, zda Komise měla v projednávaném případě z důvodu záruk směřujících k jejich ochraně před nepřiměřenými zásahy určit přesněji společnosti a prostory, kterých se kontrola týká.

143 Na tuto otázku je třeba odpovědět záporně z následujících důvodů.

144 Především údaje uvedené v napadeném rozhodnutí umožňují společně určit společnosti a prostory, který se kontrola týká. Díky určení předmětu a účelu kontroly, a zejména trhů s dotčenými výrobky a službami a upřesnění, podle kterého jsou dotčeny Casino a její dceřiné společnosti, jakož i jejich prostory, lze totiž z napadeného rozhodnutí snadno vyvodit, že se kontrola týká společnosti Casino a jejích dceřiných společností působících v odvětvích dotčených předpokládaným protiprávním jednáním – tedy na trzích s dodávkami zboží běžné spotřeby (potravinářské výrobky, hygienické výrobky a čisticí výrobky), trzích prodeje tohoto zboží spotřebitelům a trhu prodeje služeb výrobcům značkových výrobků v odvětví zboží běžné spotřeby – a že kontrola bude moci být provedena ve všech prostorách. Když se úředníci Komise dostavili do prostor dotčených společností poté, co jim oznámili napadené rozhodnutí, bylo těmto společností umožněno ověřit předmět a rozsah zásahů uskutečňovaných v jejich prostorách, zjistit rozsah povinnosti spolupráce a uplatnit připomínky. Přesnější určení rozsahu kontroly tedy nebylo nezbytné k ochraně práv žalobkyně.

145 Kromě toho musí být v důsledku toho odmítnuta kritika žalobkyně, že rozsah kontroly byl z důvodu chybějícího určení společností a prostor, na které se vztahuje, příliš široký. V tomto ohledu lze rovněž uvést, že Komise v napadeném rozhodnutí uvedla základní subjekt práva hospodářské soutěže, kterým je podnik zahrnující nejčastěji mateřskou společnost, jakož i její dceřinou společnost nebo společnosti, kterému lze přiřítat protiprávní jednání, a zejména protiprávní jednání předpokládaná v projednávaném případě, která odůvodňují, aby v napadeném rozhodnutí byly uvedeny jak mateřská společnost Casino, tak její dceřiné společnosti.

146 Dále nedostatek přesného označení dotčených společností a prostor přispívá k řádnému průběhu kontrol Komise, jelikož jí poskytuje nezbytný manévrovací prostor pro shromáždění maxima možných důkazů a jelikož umožňuje zachovat účinek překvapení, který je nezbytný k zabránění nebezpečí zničení nebo zatajení těchto důkazů. V případě, že by Komise nebyla schopna určit ve stadiu přijímání rozhodnutí o kontrole, které předchází určení protiprávního jednání a jeho původců, společnosti skupiny, které se na něm mohly podílet, a v případě, že by při kontrole v prostorách jedné z dotčených společností zjistila, že jedna ze společností, s níž je propojena, mohla rovněž hrát roli v rámci uvedeného protiprávního jednání, mohla by provést kontrolu v prostorách této druhé společnosti na základě téhož rozhodnutí o kontrole, tedy rychle a s účinkem překvapení díky časovému odstupu, z něhož by podnik kontrolovaný v této druhé fázi mohl vyvodit, že se na něj kontrola nevztahuje (pro připomenutí důležitosti rychlého výkonu rozhodnutí o kontrole snižující riziko úniku informací viz stanovisko generálního advokáta N. Wahla ve věci Deutsche Bahn a další v. Komise, C-583/13 P, EU:C:2015:92, bod 62).

147 Nakonec je třeba uvést, že usnesení soudců příslušných pro rozhodování ve věcech osobní svobody u tribunaux de grande instance (soudy prvního stupně) v Créteil a Paříži ze dne 17. února 2017 (viz bod 5 výše), kterými byly ve formě předběžného opatření povoleny dotčené prohlídky a zajištění věci pro případ odporu proti kontrole, určila výslovně a taxativně prostory, v nichž tyto prohlídky a zajištění věci mohou probíhat. Z toho vyplývá, že v souladu s judikaturou unijního soudu uvedenou v bodě 141 výše, ale rovněž s judikaturou ESLP, německých a francouzských soudů, jakož i v souladu s francouzskými právními předpisy, jichž se žalobkyně dovolávají, je-li zásah vyplývající z kontroly zásadnější, zejména protože je kontrola vedena navzdory odporu kontrolovaných společností s pomocí policie na základě čl. 20 odst. 6 až 8 nařízení č. 1/2003, je uznána dodatečná záruka spočívající v označení prostor, které mohou být prohledány. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci žalobkyně neodporovaly kontrole do té míry, aby Komise musela využít výše uvedená usnesení a donucovací prostředky, které jí tato usnesení poskytují, nebylo této dodatečné záruky třeba. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, takové řešení není v rozporu se „zásadou“, podle které ochrana práva na nedotknutelnost obydlí předpokládá o to striktnější rámec kontrolních pravomocí, jelikož tyto pravomoci jsou uplatněny bez předchozího soudního povolení. Jak totiž vyplývá z judikatury ESLP, které se v tomto smyslu dovolávají žalobkyně (ESLP, 10. listopadu 2015, Slavov a další v. Bulharsko, CE:ECHR:2015:1110JUD005850010, body 144 až 146, a 16. února 2016, Govedarski v. Bulharsko,

CE:ECHR:2016:0216JUD003495712, body 81 až 83), cílem takového rámce je účinnost následného přezkumu prováděného soudem a jako takový neznamená, že tento přezkum povede k poskytnutí dodatečných záruk (viz rovněž v tomto smyslu bod 53 výše).

- 148 Tato výtky týkající se kontrolovaných osob a prostor musí být tudíž zamítnuta jako neopodstatněná, aniž je třeba rozhodnout o její přípustnosti, kterou Komise zpochybňuje.

2) K délce kontroly

- 149 Žalobkyně vytýkají Komisi, že v rozporu s judikaturou a svou vlastní praxí nestanovila žádné časové omezení zásahu do základního práva na nedotknutelnost obydlí, který povolila. Napadené rozhodnutí totiž stanovuje pouze datum, od kterého kontrola může začít a neurčuje žádné datum ukončení ani maximální délku, takže kontrola nebyla ke dni podání projednávané žaloby ukončena, na což ostatně Komise žalobkyně údajně upozornila. Žalobkyně kromě toho vylučují, že by časově neomezený charakter pravomocí Komise mohl být platně odůvodněn efektivitou kontrol, přičemž se opírají zejména o několik vnitrostátních právních předpisů stanovících časové omezení kontrolních pravomocí správy.
- 150 Je třeba uvést, že stejně jako rozhodnutí o kontrole dotčené v rozsudku ze dne 6. září 2013, *Deutsche Bahn a další v. Komise* (T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, body 4, 14 a 21), které na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, obsahuje podobnou zmínku, napadené rozhodnutí v článku 2 stanoví, že „kontrola může začít dne 20. února 2017 nebo krátce poté“, aniž určuje datum, kdy má být kontrola ukončena.
- 151 Je třeba připomenout, že taková formulace je v souladu s čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003, který vyžaduje pouze, aby rozhodnutí o kontrole „stan[ovilo] den, kdy má kontrola začít“ (viz bod 109 výše).
- 152 Dále je třeba uvést, že Tribunál rozhodl, že neupřesnění data ukončení kontroly neznamená, že kontrola může probíhat po neomezenou dobu, jelikož Komise je v tomto ohledu povinna dodržet přiměřenou lhůtu v souladu s čl. 41 odst. 1 Listiny (rozsudek ze dne 12. července 2018, *Nexans France a Nexans v. Komise*, T-449/14, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2018:456, bod 69).
- 153 Z toho plyne časový rámec vymezený datem zahájení kontroly stanoveným v rozhodnutí o kontrole a omezený přiměřenou lhůtou, která dostatečným způsobem zaručuje, že nedojde k nepřiměřenému zásahu do sféry soukromé činnosti podniků.
- 154 Takové časové vymezení navíc umožňuje plně zajistit účinnost vyšetřovacích pravomocí Komise. Vzhledem k tomu, že přiměřená časová mez je posuzována *a posteriori* a v závislosti na okolnostech případu, umožňuje vzít v úvahu okolnost, že délka kontroly nemůže být dopředu známa, neboť je závislá na objemu informací shromážděných na místě a na případných obstrukčních jednáních dotčeného podniku.
- 155 Lze zajisté podobně jako žalobkyně připustit, že stanovení délky kontroly předem jako takové nezpochybňuje účinnost kontrol. Pro účely zajištění této účinnosti s ohledem na okolnost uvedenou v předchozím bodě by však tato délka stanovená předem byla pravděpodobně delší než skutečná doba trvání kontroly v projednávané věci, kdy se jednalo o méně než pět dnů, což by nebylo v souladu se smyslem záruky proti nepřiměřeným zásahům.
- 156 Lze dodat, že judikatura ESLP a několika vnitrostátních soudů, jakož i vnitrostátní právní předpisy citované žalobkyněmi nemohou tyto úvahy zpochybnit. Citovaná judikatura a právní předpisy se totiž týkají prohlídek nebo zajištění věci uskutečněných pod nátlakem, což s sebou nese významnější zásah než kontrola, o níž bylo rozhodnuto v projednávaném případě, aniž úředníci Komise použili čl. 20 odst. 6 až 8 nařízení č. 1/2003 a vnitrostátní donucovací prostředky, které jim toto ustanovení

umožňuje využít (viz bod 53 výše). Je tedy důležité uvést, že usnesení soudců příslušných pro rozhodování ve věcech osobní svobody uvedená v bodě 147 výše, která byla v projednávaném případě přijata jako předběžné opatření, aby byla použita v případě odporu proti kontrole, která však v projednávaném případě použita nebyla vzhledem k neexistenci takového odporu (čl. 20 odst. 7 nařízení č. 1/2003), stanoví lhůtu, ve které musí být provedeny prohlídky a zajištění.

157 Výtka týkající se délky kontroly musí být tudíž zamítnuta.

3) K datu kontroly

158 Žalobkyně tvrdí, že datum zahájení kontroly stanovené v napadeném rozhodnutí porušuje zásadu proporcionality, jelikož bezprostředně předchází datu, ke kterému měla první žalobkyně uzavřít jednání o svých ročních dohodách s dodavateli, tedy dne 1. března, a že některé z jejích vedoucích osob pověřených těmito vyjednáváním připravila o jejich pracovní nástroje v okamžiku konečných jednání.

159 Je třeba mít za to, že žalobkyně neprokazují nepřiměřené a nepřijatelné nepříznivé následky, na které se odvolávají. V tomto ohledu se nemohou omezit na pouhá tvrzení, s nimiž není spojena žádná důkazní hodnota (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. března 2014, Cementos Portland Valderrivas v. Komise, T-296/11, EU:T:2014:121, bod 103).

160 Žalobkyně totiž pouze prokazují, že několika osobám odpovědným za nákupy byly na nejvýše jeden a půl dne odebrány telefony a pracovní počítače. I když tyto osoby hrály významnou roli při dotčených jednáních, je tato doba, během níž byly připraveny o některé své pracovní nástroje, velmi krátká s ohledem na obvyklou délku tohoto typu vyjednávání, v průměru se jedná o pět měsíců (od 1. října do 1. března následujícího roku). Kromě toho není tvrzeno ani *a fortiori* prokázáno, že tyto osoby nemohly vést uvedená jednání během tohoto období a po celou dobu trvání kontroly, zejména prostřednictvím přímých kontaktů na místě, jejichž možnost je doložena tím, že žalobkyně na jednání uznaly, že se jejich partneři, se kterými vedly jednání, nacházeli v okamžiku kontroly v jejich prostorách. Z toho tedy nanejvýš vyplývá ztížení průběhu dotčených jednání. Je tomu tak tím spíše, že v případě dotčených jednání jsou poslední hodiny před uzavřením nejdůležitější a že sporná kontrola skončila v projednávaném případě dva pracovní dny před 1. březnem, ke kterým se přidává víkend, který bývá rovněž obecně využíván při pokusech dospět k dohodě.

161 Mimoto jediná méně omezující domnělá alternativa navržená žalobkyněmi, kterou za takovou nelze považovat, spočívá v zahájení kontroly po uplynutí lhůty pro uzavření dohod s dodavateli.

162 I když je totiž pro žalobkyně nepochybně méně omezující, tento odklad kontroly nepředstavuje skutečnou alternativu ke dni kontroly stanovenému v napadeném rozhodnutí. Jak vysvětlila Komise ve svých písemnostech, bylo datum v projednávané věci přijato účelově, aby měla přístup k maximálnímu počtu zaměstnanců a vedoucích pracovníků dotčených podezřelými protiprávními jednáními, jejichž přítomnost byla zaručena jak tím, že skončily školní prázdniny, tak především blížícím se datem 1. března k uzavření výše uvedených obchodních dohod.

163 Z toho vyplývá, že výtka týkající se zvoleného data kontroly musí být zamítnuta, a v důsledku toho všechny výtky kritizující nepřiměřenost napadeného rozhodnutí.

b) K tomu, že Komise měla k dispozici dostatečně závažné indicie

164 Je třeba připomenout, že Komise nemá povinnost uvést ve fázi přípravného vyšetřování vedle domněnek protiprávního jednání, které zamýšlí ověřit, i informace, které ji vedly k předpokladu o možném porušení článku 101 SFEU, jelikož by taková povinnost zpochybnila rovnováhu, kterou unijní normotvůrce a unijní soud zamýšlely nastolit mezi zachováním účinnosti vyšetřování a zachováním práva dotčeného podniku na obhajobu (viz body 85 a 86 výše).

- 165 Nelze z toho však vyvodit, že Komise před přijetím rozhodnutí o kontrole nemusí mít k dispozici důkazy, které ji vedou k přesvědčení, že došlo k porušení článku 101 SFEU. Za účelem dodržení práva podniků podléhajících kontrole na nedotknutelnost jejich obydlí musí být rozhodnutí o kontrole zaměřeno na shromáždění dokumentace nezbytné k ověření skutkového a právního stavu a jeho rozsahu, o němž už Komise má informace, představující dostatečně závažné indicie, jež umožní nabýt podezření o porušení pravidel hospodářské soutěže (viz rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, *Orange v. Komise*, T-402/13, EU:T:2014:991, body 82 až 84 a citovaná judikatura).
- 166 Unijnímu soudu tedy přísluší s cílem ujistit se, že rozhodnutí o kontrole není svévolné, tzn. že nebylo přijato, aniž existovaly žádné skutkové a právní okolnosti umožňující odůvodnit kontrolu, ověřit, zda Komise měla k dispozici dostatečně závažné indicie umožňující nabýt podezření, že dotčený podnik porušil pravidla hospodářské soutěže (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2012, *Nexans France a Nexans v. Komise*, T-135/09, EU:T:2012:596, bod 43, a ze dne 20. června 2018, *České dráhy v. Komise*, T-325/16, EU:T:2018:368, bod 48).
- 167 Žalobkyně se v projednávané věci domnívají, že některé rozdíly mezi obsahem napadeného rozhodnutí a předmětem skutečně provedené kontroly umožňují dovodit, že Komise neměla v okamžiku uvedeného rozhodnutí k dispozici dostatečně závažné indicie, aby mohla nabýt podezření o existenci přinejmenším některých protiprávních jednání, která jsou v něm uvedena. Požadavek ochrany proti svévolným zásahům veřejné moci do soukromé sféry činnosti přitom Komisi zakazuje nařídit kontrolu, pokud neměla k dispozici závažné indicie odůvodňující podezření z jednání porušujícího pravidla hospodářské soutěže a Tribunálu konkrétně přísluší se ujistit, že Komise měla takové indicie k dispozici.
- 168 Je tedy třeba určit, co jsou indicie, které měla Komise k dispozici a na základě kterých nařídila spornou kontrolu, před posouzením jejich dostatečně závažné povahy pro podezření, že došlo k dotčeným protiprávním jednáním a pro odůvodnění přijetí napadeného rozhodnutí po právní stránce.

1) K určení indicií, které měla Komise k dispozici

- 169 Je třeba upřesnit, že v odpovědi na organizační procesní opatření přijatá Tribunálem dne 3. prosince 2018, jakož i 13. května a 25. září 2019 za účelem ověření, zda Komise měla k dispozici dostatečně závažné indicie odůvodňující přijetí napadeného rozhodnutí, předložila dne 10. ledna, 5. června a 18. října 2019 následující dokumenty:
- zápisy z rozhovorů, které vedla v roce 2016 a 2017 s třinácti dodavateli dotčených výrobků běžné spotřeby, kteří se společnostmi Casino a Intermarché uzavírají pravidelně dohody (přílohy Q.1 až Q.13 odpovědi Komise ze dne 10. ledna 2019; dále jen „zápisy“);
 - e-mailovou korespondenci směřující k prokázání dat dotčených rozhovorů a obsahující dotazník Komise, který sloužil jako základ těchto rozhovorů (přílohy R.1 až R.14 odpovědi Komise ze dne 5. června 2019);
 - e-mail ze dne 22. listopadu 2016 zasláný generálním ředitelem sdružení dodavatelů, v němž jsou zaznamenány pohyby a vztahy mezi velkými distribučními řetězci zejména v rámci sdružení velkých distributorů, což jsou okolnosti, které „by mohly snížit míru nejistoty, která přetrvává mezi [...] některými distributory“ (příloha Q. 14 odpovědi Komise ze dne 10. ledna 2019 doplněná odpověďmi Komise ze dne 5. června a ze dne 18. října 2019; dále jen „dopis ředitele sdružení N“) spolu s několika přílohami, a sice schematickou prezentací účastníků a průběhu „sjezdu Intermarché“ ze dne 21. září 2016 (dále jen „sjezd Intermarché“ nebo „sjezd“) (příloha Q.15 odpovědi Komise ze dne 10. ledna 2019), tabulkou se shrnutím převodů řetězců mezi mezinárodními aliancemi spolu s několika tabulkami uvádějícími pro každou alianci potenciální zdroje informací, které mohou vyústit v přesun pracovníků, řetězců nebo místní dohody mezi

řetězci, které jsou členy různých aliancí (příloha Q.16 odpovědi Komise ze dne 10. ledna 2019), novinovým článkem z října 2016 s vyjádřeními ředitele řetězce (příloha Q.17 odpovědi Komise ze dne 10. ledna 2019), tabulkou s pohyby personálu mezi řetězci (příloha Q.18 odpovědi Komise ze dne 10. ledna 2019);

- několik tabulek přebírajících relevantní části dokumentů předložených v příloze k odpovědi Komise ze dne 10. ledna 2019 za účelem uvedení shrnutí indicií týkajících se každého z předpokládaných protiprávních jednání, a sice:
 - výměny informací mezi společnostmi ICDC (Casino) a AgeCore (Intermarché) týkající se slev na trzích dodávek a prodejních cen služeb výrobcům značkových výrobků na evropské úrovni, zejména ve Francii (dále jen „první protiprávní jednání“) [čl. 1 písm. a) napadeného rozhodnutí; tabulka 1 přiložená k odpovědi Komise ze dne 5. června 2019],
 - výměny informací mezi společnostmi Casino a Intermarché týkající se budoucích obchodních strategií ve Francii (dále jen „druhé protiprávní jednání“) [čl. 1 písm. b) napadeného rozhodnutí; tabulka 2 přiložená k odpovědi Komise ze dne 5. června 2019].

- 170 Komise kromě toho předložila dne 19. prosince 2019 „doplňující odpověď“ na otázku Tribunálu ze dne 13. května 2019 (viz bod 19 výše). Tato odpověď obsahovala jednak interní zprávu generálního ředitelství Komise pro hospodářskou soutěž ze dne 16. prosince 2016, v níž byly uvedeny výše uvedené rozhovory vedené s dodavateli a dovozená podezření o protiprávních jednáních, která podle Komise dokládá, že měla k dispozici dostatečně závažné indicie odůvodňující podezření, že ke dni přijetí napadeného rozhodnutí došlo k uvedeným protiprávním jednáním, a jednak různé dokumenty, které měly prokázat datum dokončení zápisů. Žalobkyně mají za to, že tato doplňující odpověď, kterou Komise bez odůvodnění předložila po ukončení písemné části řízení, je opožděná, a tudíž nepřipustná.
- 171 Je třeba připomenout, že podle čl. 85 odst. 1 a 3 jednacího řádu se důkazy předkládají v rámci první výměny spisů, přičemž hlavní účastníci řízení mohou výjimečně předložit důkazy před ukončením ústní části řízení za podmínky, že je toto prodlení odůvodněné.
- 172 Takové odůvodnění opožděného předložení důkazů po první výměně spisů nelze zajisté vyžadovat, pokud jsou předloženy v odpovědi na organizační procesní opatření ve lhůtě stanovené pro tuto odpověď (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 16. října 2018, OY v. Komise, T-605/16, nezveřejněný, EU:T:2018:687, body 31, 34 a 35, a ze dne 24. října 2018, Epsilon International v. Komise, T-477/16, nezveřejněný, EU:T:2018:714, bod 57).
- 173 V případech, kdy však předložený důkaz neodpovídá na žádost Tribunálu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. dubna 2018, Alcogroup a Alcodis v. Komise, T-274/15, nezveřejněný, EU:T:2018:179, body 49, 50, 54 a 55, a ze dne 7. února 2019, RK v. Rada, T-11/17, EU:T:2019:65, bod 54), nebo kdy je předložen po uplynutí lhůty pro odpověď stanovené organizačním procesním opatřením (rozsudek ze dne 9. dubna 2019, Close a Cegelec v. Parlament, T-259/15, nezveřejněný, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2019:229, bod 34), vzniká povinnost opožděnost odůvodnit.
- 174 I kdyby bylo třeba mít v projednávaném případě za to, jak tvrdí Komise, že její doplňující odpověď ze dne 19. prosince 2019 měla za cíl doplnit odpověď ze dne 5. června 2019, a nikoli odpověď ze dne 10. ledna 2019, která již odpovídala na žádost Tribunálu, aby předložila indicie odůvodňující přijetí napadeného rozhodnutí, je třeba uvést, že tato doplňující odpověď byla předložena více než šest měsíců po uplynutí lhůty stanovené Tribunálem v organizačním procesním opatření ze dne 13. května 2019, která uplynula dne 5. června 2019.

- 175 Z toho vyplývá, že Komise měla odůvodnit opožděné předložení písemností přiložených k její doplňující odpovědi ze dne 19. prosince 2019 a že nezbytnost takového odůvodnění v projednávaném případě nemůže být zpochybněna judikaturou citovanou Komisí na jednání.
- 176 V citovaných rozsudcích se totiž jednalo buď o písemnosti předložené ve lhůtě stanovené organizačním procesním opatřením, které tedy nebyly předloženy opožděně (rozsudky ze dne 24. října 2018, Epsilon International v. Komise, T-477/16, nezveřejněný, EU:T:2018:714, body 35 a 57; ze dne 5. března 2019, Pethke v. EUIPO, T-169/17, nezveřejněný, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2019:135, body 26, 36 a 40, a ze dne 28. března 2019, Pometon v. Komise, T-433/16, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2019:201, body 27, 28 a 328), nebo o písemnosti předložené spontánně, které řádně odůvodňovaly jejich opožděné podání (rozsudek ze dne 24. října 2018, Epsilon International v. Komise, T-477/16, nezveřejněný, EU:T:2018:714, body 32 a 58).
- 177 V projednávaném případě přitom Komise neposkytla žádné odůvodnění opožděnosti podání své doplňující odpovědi ze dne 19. prosince 2019, přičemž se omezila na to, že se v tomto dokumentu Tribunálu omluvila za nepříjemnosti, které by toto podání mohlo způsobit. Kromě toho i za předpokladu, že by mělo být zohledněno odůvodnění poskytnuté na jednání v odpovědi na otázku Tribunálu, podle kterého opožděnost podání byla způsobena interním obtížemi Komise, nemůže takové odůvodnění platně odůvodnit přípustnost dotčené doplňující odpovědi. Takové tvrzení, které odkazuje na čistě interní obtíže, totiž neodpovídá výjimečným okolnostem, které by mohly umožnit předložení důkazů po druhé výměně spisů účastníků řízení [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. června 2017, Biogena Naturprodukte v. EUIPO (ZUM wohl), T-236/16, EU:T:2017:416, bod 19] a navíc není nijak prokázáno důkazy, které Komise údajně předložila (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. září 2019, HX v. Rada, C-540/18 P, nezveřejněný, EU:C:2019:707, body 66 a 67). Dále datum hlavního dokumentu předloženého dne 19. prosince 2019, tedy interní zprávy Komise ze dne 16. prosince 2016 (viz bod 170 výše) ukazuje, že jej Komise měla již před zahájením řízení a mohla jej předložit před ukončením písemné části řízení ve lhůtách stanovených pro podání žalobních odpovědí a dále v odpovědi na následná organizační procesní opatření. Kromě toho, i když bylo žalobkyním umožněno, aby v souladu se zásadou kontradiktornosti řízení předložily vyjádření k doplňující odpovědi Komise ze dne 19. prosince 2019, zejména k její přípustnosti písemně a na jednání, tato okolnost nemůže Komisi zprostit povinnosti předložit důkazy na podporu legality napadeného rozhodnutí za podmínek stanovených jednacím řádem.
- 178 Lze ještě dodat, třebaže se toho Komise nedovolávala, že písemnosti připojené k doplňující odpovědi ze dne 19. prosince 2019 nemohou být kvalifikovány jako protidůkazy, na které se nevztahuje pravidlo prekluze stanovené v čl. 85 odst. 3 jednacího řádu (usnesení ze dne 21. března 2019, Troszczyński v. Parlament, C-462/18 P, nezveřejněné, EU:C:2019:239, bod 39, a ze dne 21. května 2019, Le Pen v. Parlament, C-525/18 P, nezveřejněné, EU:C:2019:435, bod 48). Tribunál totiž Komisi poskytl svými organizačními procesními opatřeními ze dne 13. května a 25. září 2019 příležitost odpovědět na výhrady žalobkyň k tomu, zda měla k dispozici indicie odůvodňující spornou kontrolu, což Komise mohla učinit ve svých odpovědích ze dne 5. června a 18. října 2019, a to tím spíše, že hlavní dokument předložený dne 19. prosince 2019 byl datován 16. prosince 2016 (viz bod 177 výše).
- 179 Doplňující odpověď Komise ze dne 19. prosince 2019 musí být v důsledku toho odmítnuta jako nepřípustná.
- 180 Z toho vyplývá, že pro účely posouzení dostatečně závažné povahy indicií odůvodňujících přijetí napadeného rozhodnutí budou zohledněny pouze ty uvedené v bodě 169 výše.

2) K posouzení dostatečně závažné povahy indicií, které měla Komise k dispozici

- 181 Žalobkyně, které byly vyzvány, aby předložily vyjádření k nepřímým důkazům předloženým Komisí na žádost Tribunálu, uvedly, že dotčené dokumenty byly stiženy závažnými formálními vadami týkajícími se zejména nepořízení záznamu z rozhovorů, ze kterých byly pořízeny předložené zápisy a neprokázání data uvedených zápisů. Žalobkyně v tomto ohledu zpochybňují judikaturu, které se Komise dovolává na podporu svého tvrzení, podle kterého je relevantním datem pro posouzení toho, zda měla k dispozici indicie o předpokládaných protiprávních jednáních, datum, kdy se uskutečnilo dotazování různých dodavatelů, a nikoli datum, ke kterému z těchto dotazování vypracovala zápis. Žalobkyně jsou dále toho názoru, že předložené nepřímé důkazy týkající se sjezdu Intermarché organizovaného společností Intermarché, který byl zacílen na její dodavatele, neodůvodňují kontrolu, pokud jde o údajné vnitrostátní výměny informací o budoucích obchodních strategiích, takže napadené rozhodnutí musí být zrušeno přinejmenším v rozsahu, v němž se týká druhého údajného protiprávního jednání. Dodávají, že přijetí nového rozhodnutí o kontrole v jejich prostorách Komisí dne 13. května 2019, které se týkalo právě těchto vnitrostátních výměn informací, ukazuje, že Komise neměla k dispozici dostatečně závažné indicie pro podezření z existence uvedených výměn informací.
- 182 Úvodem je třeba zdůraznit, že posouzení dostatečně závažné povahy nepřímých důkazů, která má Komise k dispozici, musí být provedeno s ohledem na to, že rozhodnutí o kontrole je součástí fáze předběžného vyšetřování, která má Komisi umožnit shromáždit všechny relevantní skutečnosti potvrzující, či nikoli, existenci protiprávního jednání porušujícího pravidla hospodářské soutěže a zaujmout první stanovisko, pokud jde o směřování řízení a o způsob, jak by mělo dále probíhat.
- 183 Od Komise proto nelze v této fázi před přijetím rozhodnutí o kontrole vyžadovat, aby měla k dispozici důkazy o existenci protiprávního jednání. Taková úroveň důkazů je vyžadována ve fázi oznámení námitek podniku podezřelému z porušení pravidel hospodářské soutěže a pro rozhodnutí Komise, v nichž konstatuje existenci protiprávního jednání a ukládá pokuty. Naproti tomu k přijetí rozhodnutí o kontrole podle článku 20 nařízení č. 1/2003 stačí, má-li k dispozici závažné poznatky a indicie, které ji vedou k podezření o tom, že došlo k protiprávnímu jednání (rozsudky ze dne 29. února 2016, EGL a další v. Komise, T-251/12, nezveřejněný, EU:T:2016:114, bod 149, a ze dne 20. června 2018, České dráhy v. Komise, T-325/16, EU:T:2018:368, bod 66). Je tedy třeba rozlišovat mezi důkazy o protiprávním jednání a nepřímými důkazy, které mohou vést k důvodnému podezření, že došlo k protiprávnímu jednání (obdobně viz rozsudek ze dne 14. března 2014, Cementos Portland Valderrivas v. Komise, T-296/11, EU:T:2014:121, bod 43) nebo podle jiné terminologie rovněž přijaté judikaturou, které mohou vést k podezření na protisoutěžní jednání (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. února 2016, EGL a další v. Komise, T-251/12, nezveřejněný, EU:T:2016:114, body 153 a 155).
- 184 Proto je třeba v projednávané věci ověřit, zda měla Komise v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí takové závažné indicie, které mohly vést k podezření na protiprávní jednání. V tomto rámci se nevyžaduje posouzení, zda měla důkazy, které by mohly prokázat existenci předmětných protiprávních jednání.
- 185 Toto rozlišení má důsledky pro požadavky na formu, autora a obsah nepřímých důkazů odůvodňujících rozhodnutí o kontrole, které žalobkyně považují v projednávané věci všechny za nesplněné.

i) K formě nepřímých důkazů odůvodňujících napadené rozhodnutí

- 186 Z rozlišení mezi důkazy o protiprávním jednání a nepřímými důkazy, na nichž je založeno rozhodnutí o kontrole, vyplývá, že na tyto nepřímé důkazy nemohou být kladeny stejné formální požadavky jako na ty ve vztahu k pravidlům stanoveným nařízením č. 1/2003 a judikaturou vydanou na jeho základě, pokud jde o vyšetřovací pravomoci Komise. Pokud by byly pro shromažďování nepřímých důkazů předcházející kontrole a shromažďování důkazů o protiprávním jednání vyžadovány tytéž formální požadavky, znamenalo by to totiž, že Komise musí dodržovat pravidla, kterými se řídí její vyšetřovací

pravomoci, ačkoliv žádné šetření ve smyslu kapitoly V nařízení č. 1/2003 ještě nebylo formálně zahájeno a ačkoliv Komise dosud nevyužila vyšetřovací pravomoci, které jí jsou svěřeny zejména články 18 až 20 nařízení č. 1/2003, to znamená, že nepřijala opatření zahrnující výtku, že došlo k protiprávnímu jednání, zejména rozhodnutí o kontrole.

- 187 Tato definice výchozího bodu šetření a fáze přípravného vyšetřování vychází z ustálené judikatury připomenuté v bodě 88 výše, která byla nedávno potvrzena (rozsudek ze dne 12. července 2018, *The Goldman Sachs Group v. Komise*, T-419/14, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2018:445, bod 241), ale již dříve zakotvena v rozsudcích Soudního dvora (rozsudky ze dne 15. října 2002, *Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise*, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, EU:C:2002:582, bod 182, a ze dne 21. září 2006, *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied v. Komise*, C-105/04 P, EU:C:2006:592, bod 38), jakož i Tribunálu (rozsudek ze dne 16. června 2011, *Heineken Nederland a Heineken v. Komise*, T-240/07, EU:T:2011:284, bod 288), z nichž se některé opírají o judikaturu ESLP.
- 188 Oznámení učiněné v rámci písemné stížnosti tak bylo v zásadě považováno za indicii, která platně odůvodňuje kontrolu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 20. června 2018, *České dráhy v. Komise*, T-325/16, EU:T:2018:368, bod 95), která může vést k zahájení šetření ze strany Komise, třebaže nesplňuje podmínky stanovené pro stížnost v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 1/2003 [odstavec 4 sdělení Komise o vyřizování stížností Komisí podle článků [101] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2004, C 101, s. 65], stejně jako ústní oznámení v rámci žádosti o shovívavost (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2012, *Nexans France a Nexans v. Komise*, T-135/09, EU:T:2012:596, bod 74).
- 189 Stejně tak v projednávané věci na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nebyla Komise povinna dodržet požadavky uložené článkem 19 nařízení č. 1/2003 a článkem 3 nařízení Komise (ES) č. 773/2004 ze dne 7. dubna 2004 o vedení řízení Komise podle článků [101] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2004, L 123, s. 18, zvl. vyd. 08/03, s. 18), jak byly vyloženy v rozsudku ze dne 6. září 2017, *Intel v. Komise* (C-413/14 P, EU:C:2017:632), a neměla tedy povinnost pořídit záznam rozhovorů s dodavateli, které vedly k zápisům, podle podmínek stanovených těmito ustanoveními (viz bod 169 první odrážka výše).
- 190 Je třeba připomenout, že čl. 19 odst. 1 nařízení č. 1/2003, který je součástí kapitoly V uvedeného nařízení nadepsané „vyšetřovací pravomocí“, stanoví, že „[z]a účelem plnění povinností svěřených jí tímto nařízením se může Komise dotazovat každé fyzické či právnické osoby, která s tím souhlasí, za účelem shromáždění informací týkajících se předmětu šetření“.
- 191 Článek 3 nařízení č. 773/2004 stanoví:
- „1. Jestliže se Komise dotazuje osob s jejich souhlasem podle článku 19 nařízení (ES) č. 1/2003, sdělí na začátku dotazování právní základ stejně jako účel dotazování a připomene dobrovolný charakter dotazování. Dále sdělí dotazované osobě svůj úmysl pořizovat záznam dotazování.
2. Dotazování může probíhat jakýmkoli způsobem, včetně prostřednictvím telefonu nebo elektronicky.
3. Komise může pořizovat záznam výpovědí dotazované osoby jakoukoli formou. Dotazované osobě se předá kopie záznamu ke schválení. Komise stanoví v případě potřeby lhůtu, během které může dotazovaná osoba sdělit jakékoli opravy své výpovědi.“
- 192 Z těchto ustanovení a z rozsudku ze dne 6. září 2017, *Intel v. Komise* (C-413/14 P, EU:C:2017:632, body 84 až 91), sice vyplývá, že Komise má povinnost pořídit záznam ve formě, jakou si zvolí, z každého dotazování, jež provádí za účelem shromáždění informací týkajících se předmětu jejího šetření, aniž je třeba rozlišovat mezi formálními a neformálními dotazováními, na které se tato povinnost nevztahuje.

- 193 Je však třeba uvést, že tato povinnost se neuplatní v případě dotazování uskutečněných před zahájením šetření ze strany Komise, které se může vyznačovat zejména přijetím rozhodnutí o kontrole.
- 194 Jak totiž vyplývá ze samotného znění článku 19 nařízení č. 1/2003, dotčená dotazování jsou dotazování, jejichž účelem je „shromáždění informací týkajících se předmětu šetření“, které musí být z podstaty věci zahájeno a jehož předmět musí být určen před tím, než jsou tato dotazování vedena (v tomto smyslu viz rovněž manuál řízení v oblasti politiky hospodářské soutěže generálního ředitelství Komise pro hospodářskou soutěž, kapitola 8 odst. 4, 5 a 22).
- 195 Stejně tak ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 6. září 2017, Intel v. Komise (C-413/14 P, EU:C:2017:632), se dotazování ve vztahu ke kterému měl Soudní dvůr za to, že se na něj uplatní povinnost pořídit záznam podle článku 19 nařízení č. 1/2003 a článku 3 nařízení č. 773/2004, uskutečnilo po zahájení šetření vyznačujícího se přijetím rozhodnutí o kontrole (rozsudek ze dne 12. června 2014, Intel v. Komise, T-286/09, EU:T:2014:547, body 4 až 6). Z toho tedy nelze vyvodit, že tato povinnost pořídit záznam se vztahuje rovněž na dotazování před zahájením šetření.
- 196 Toto omezení povinnosti pořídit záznam z dotazování v rámci šetření vyplývá rovněž ze stanoviska generálního advokáta N. Wahla ve věci Intel Corporation v. Komise (C-413/14 P, EU:C:2016:788, body 232 a 233). Generální advokát N. Wahl měl za to, že z pravidel v článku 19 nařízení č. 1/2003 ve spojení s článkem 3 nařízení č. 773/2004 o pořízení záznamu informací shromážděných během dotazování týkajících se předmětu vyšetřování nevyplývá, že by Komise nemohla nikdy kontaktovat třetí osoby neformálně. V tomto ohledu vycházel z jasného znění samotného článku 19 nařízení č. 1/2003, aby došel k závěru, že do oblasti působnosti uvedeného ustanovení spadají pouze komunikace týkající se předmětu šetření; a že pokud se komunikace mezi Komisí a třetími osobami netýká předmětu konkrétního šetření, neexistuje ani povinnost pořídit záznam takové komunikace.
- 197 Pokud by tomu bylo jinak, bylo by vážně narušeno odhalování protiprávních jednání ze strany Komise a výkon jejích vyšetřovacích pravomocí za tímto účelem. Komise na jednání zdůraznila případné odrazující účinky, které může mít formální dotazování upravené v článku 3 nařízení č. 773/2004, na ochotu svědků poskytnout informace a oznámit protiprávní jednání, přičemž takové informace představují významnou část indicií, které vedly k přijetí vyšetřovacích opatření, jako jsou kontroly.
- 198 V projednávané věci přitom rozhovory s dodavateli probíhaly před zahájením šetření podle nařízení č. 1/2003. S ohledem na dotazník, na jehož základě byly vedeny, v němž byly dodavatelům kladeny otázky k jejich vztahům s aliancemi distributorů a zcela otevřeným způsobem k tomu, zda věděli o možných vlivech těchto aliancí na hospodářskou soutěž, nelze mít totiž za to, že tato dotazování s sebou ve vztahu k žalobkyním ani vůči dodavatelům nesla jakoukoli výtku, že se dopustili protiprávního jednání. Příloha Q.12 odpovědi Komise ze dne 10. ledna 2019, citovaná žalobkyněmi na jednání, to ostatně potvrzuje, jelikož zmiňuje případné zahájení „formálního šetření“ v návaznosti na dotazování a využití vyšetřovacích prostředků stanovených za tímto účelem unijními právními předpisy, v takovém případě tedy přijetí rozhodnutí o kontrole, které s sebou v projednávaném případě nese zahájení tohoto šetření. Z toho vyplývá, že indicie vzešlé z těchto rozhovorů nelze vyloučit jako stížené formální vadou z důvodu nesplnění povinnosti pořídit záznam stanovené článkem 19 nařízení č. 1/2003 a článkem 3 nařízení č. 773/2004. Není proto zapotřebí se zabývat tvrzením Komise, podle kterého zápisy představují záznamy, které jsou v souladu s těmito ustanoveními.
- 199 Z toho dále vyplývá, že nemůže obstát argument žalobkyň, podle kterého Komise neměla ke dni přijetí napadeného rozhodnutí k dispozici indicie vyplývající z jejích rozhovorů s třinácti dodavateli, jelikož neprokázala datum zápisů z uvedených rozhovorů.
- 200 Jak totiž vyplývá z výše uvedeného a jak správně zdůrazňuje Komise, relevantním datem, které je třeba zohlednit pro určení, zda měla k datu napadeného rozhodnutí indicie, je datum rozhovorů s dodavateli, které byli předmětem zápisů. K tomuto datu byly Komisi předány informace, jež byly následně převzaty

v zápisech, a bylo možno mít za to, že je má k dispozici. Zápisy vyhotovené následně, přestože umožňují určit obsah rozhovorů s dodavateli a musí být v tomto ohledu zohledněny, nejsou dokumenty, jež umožňují určit datum, ke kterému měla Komise k dispozici indicie vzešlé z dotazování. Jinými slovy, rozhovory s dodavateli se nestaly „indiciemi“, které měla Komise k dispozici, od okamžiku, kdy byly předmětem zápisů Komise, ale byly „indiciemi“, které měla Komise k dispozici, od data, kdy se konaly.

- 201 V tomto ohledu je na tomto místě třeba připomenout, podobně jako učinila Komise, judikaturu vydanou sice ve zvláštním kontextu řízení o shovívavosti, jejíž rozsah však přesahuje tento kontext s ohledem na obecnou povahu vykládaného konceptu, tedy „držení“ důkazů, a s ohledem na logický a rozumný výklad a užitečný účinek, který je z toho vyvozen. Podle této judikatury se totiž to, že Komise má k dispozici důkaz, rovná znalosti jeho obsahu [rozsudky ze dne 9. června 2016, Repsol Lubricantes y Especialidades a další v. Komise, C-617/13 P, EU:C:2016:416, bod 72, a ze dne 23. května 2019, Recylex a další v. Komise, T-222/17, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2019:356, bod 87 (nezveřejněný); v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 27. listopadu 2014, Alstom Grid v. Komise, T-521/09, EU:T:2014:1000, body 77 až 83]. V projednávané věci lze mít obdobně za to, že lze z rozhovorů vedených ze strany Komise s třinácti dodavateli usuzovat na její znalost informací sdělených během těchto dotazování a na to, že k datu uvedených rozhovorů měla dotčené informace k dispozici.
- 202 Opačný případ by vedl k závěru, že indicie, které mohou odůvodnit kontroly, by nemohly mít výlučně ústní formu, ačkoliv povinnost formálního přepisu nejenže není v této fázi vyžadována relevantními ustanoveními (viz body 193 až 198 výše), ale mohla by navíc ohrozit účinnost vyšetřování Komise, jelikož ji zavazuje k tomu použít postup pořízení záznamu stanovený článkem 3 nařízení č. 773/2004 (předchozí oznámení, provedení záznamu, poskytnutí kopie záznamu ke schválení, určení lhůty ke schválení), a tak zpozdit datum kontroly, zatímco je pro minimalizaci rizika úniku a zatajení informací prvořadě přijmout rozhodnutí o kontrole rychle po sdělení informací o možných protiprávních jednáních (v tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta N. Wahla ve věci Deutsche Bahn a další v. Komise, C-583/13 P, EU:C:2015:92, body 61 a 62).
- 203 Lze tedy uzavřít, že se Komise opírala platně o data, kdy proběhly rozhovory s třinácti dodavateli, aby prokázala, že ke dni přijetí napadeného rozhodnutí měla k dispozici indicie vzešlé z těchto dotazování.
- 204 Mimoto na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, důkazy předložené Komisí v příloze k její odpovědi ze dne 5. června 2019 (přílohy R.1 až R.13) skutečně prokazují, že se její rozhovory s třinácti dodavateli konaly před 9. únorem 2017, což je datum přijetí napadeného rozhodnutí.
- 205 Tyto přílohy především dokládají sjednávání schůzek pro dotazování na data předcházející 9. únoru 2017, a to mezi 4. říjnem 2016 a 8. únorem 2017.
- 206 Okolnost, že u dvou dotazovaných dodavatelů proběhla poslední výměna informací s Komisí těsně před přijetím napadeného rozhodnutí, je irelevantní. Rozhodným datem je totiž datum výměn informací, které – vzhledem k tomu, že k nim došlo dne 8. února 2017 – zůstává datem předcházejícím přijetí napadeného rozhodnutí dne 9. února 2017.
- 207 V každém případě, i kdyby mělo být zohledněno datum vyhotovení zápisů, nelze z data poslední uvedené výměny informací vyvodit, jak činí žalobkyně, že Komise nutně sepsala všechny zápisy po 9. únoru 2017. Zaprvé jsou dotčeni pouze dva dodavatelé, a tedy dva zápisy z třinácti. Zadruhé Komise uvedla, že záznamy vypracovala, aby splnila povinnost pořídit záznam vyjádření dodavatelů podle článku 3 nařízení č. 773/2004 (viz bod 198 výše), které podle jejího názoru podléhala, což podporuje její tvrzení, že uvedené zápisy byly vyhotoveny postupně v průběhu výměn informací, tedy od počátku těchto výměn, datovaných převážně z konce roku 2016. Oba dotčené zápisy tak byly přinejmenším zčásti vypracovány ke dni přijetí napadeného rozhodnutí a mohly být rozumně považovány za zápisy obsahující k tomuto datu podstatnou část údajů obsažených v jejich konečné verzi, jelikož z těchto

zápisů vyplývá, že poslední výměna informací dne 8. února 2017 navazovala na jiné a směřovala k získání několika posledních upřesnění. V tomto ohledu je třeba připomenout požadavek rychlosti, kterým se řídí přijetí rozhodnutí o kontrole za účelem minimalizace rizika úniku informací po oznámení (viz bod 202 výše).

- 208 Lze rovněž dodat, že i kdyby měly být zohledněny tvrzení a doklady předložené Komisí v její doplňující odpovědi ze dne 19. prosince 2019 za účelem prokázání, že zápisy byly dokončeny – a nikoli vytvořeny – mezi datem posledního dotazování a 21. únorem 2017, tato dokončení po datu napadeného rozhodnutí by neumožnila zpochybnit výše uvedené úvahy. Z interní zprávy Komise ze dne 16. prosince 2016 přiložené k této doplňující odpovědi, která obsahuje velmi podrobný přehled informací shromážděných během dotazování, lze totiž vyvodit, že Komise od tohoto data vypracovávala již velmi důkladné, byť nedokončené zápisy.
- 209 Dále důkazy předložené v projednávané věci k prokázání data, na kdy byla dotazování sjednána, postačují k prokázání, že dotčené schůzky se skutečně konaly s třinácti dodavateli ve stanovených datech. V tomto ohledu nelze souhlasit s tvrzením žalobkyn, které není ostatně nijak podloženo, podle kterého tyto důkazy neumožňují prokázat ani to, že úředníci Komise mluvili s osobami mimo Komisi. Tomuto tvrzení totiž jasně odporují data uvedená v elektronických agendách dotčených úředníků Komise (převzaté v závěrečných částech příloh R.1 až R.13 odpovědi Komise ze dne 5. června 2019), která odpovídají datům uvedeným v e-mailech pro určení těchto dat, které si Komise vyměnila s externími partnery pro jednání, což jsou partneři, jejichž postavení dodavatele jasně vyplývá z přiloženého dotazníku s titulem „Otázky k obchodním aliancím mezi maloobchodníky dodavatelů produktů, kteří zásobují maloobchodníky“.
- 210 Konečně a ze stejných důvodů, zejména zjevné spojitosti mezi výše uvedeným dotazníkem a skutečnostmi uvedenými v zápisech, lze mít na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, za to, že výměny informací stanovené v e-mailech jsou právě těmi, z nichž byly učiněny zápisy. Zápisy totiž mají všechny stejnou strukturu, která obsahuje v zásadě stejné podpoložky (zejména aliance, se kterými dodavatelé uzavřeli dohody a protiplnění, výměny informací, transfer personálu), která dokládá, že jsou přinejmenším zčásti převzaty odpovědi na dotazník (zejména část I obsahující otázky 1 až 10, a část III dotazníku obsahující otázky 15 až 18).
- 211 Z výše uvedeného tedy vyplývá, že Komise měla ke dni přijetí napadeného rozhodnutí k dispozici indicie shrnuté v zápisech a že tyto indicie mohou být zohledněny v analýze toho, zda Komise měla dostatečně závažné indicie, aniž by bylo třeba přesně určit data vytvoření a dokončení zápisů.
- 212 Z toho vyplývá, že všechny formální výtky zpochybňující nepřímé důkazy předložené Komisí musí být odmítnuty.

ii) K osobám, od nichž pocházejí indicie odůvodňující napadené rozhodnutí

- 213 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury týkající se posouzení důkazů o protiprávním jednání spočívá jediné relevantní kritérium pro posouzení těchto důkazů v jejich věrohodnosti, přičemž je třeba upřesnit, že věrohodnost a tím i důkazní hodnota listiny závisí na jejím původu, okolnostech jejího vyhotovení, osobě, které je dokument určen, a na okolnosti, zda se uvedená listina vzhledem ke svému obsahu jeví jako rozumná a důvěryhodná, a že je třeba zejména přiznat velký význam okolnosti, že dokument byl vyhotoven v bezprostřední souvislosti se skutkovými okolnostmi nebo přímým svědkem těchto okolností (viz rozsudky ze dne 27. června 2012, Coats Holdings v. Komise, T-439/07, EU:T:2012:320, bod 45 a citovaná judikatura, a ze dne 8. září 2016, Goldfish a další v. Komise, T-54/14, EU:T:2016:455, bod 95 a citovaná judikatura).

- 214 Použití těchto kritérií pro posouzení důkazů o protiprávním jednání na indicie odůvodňující kontrolu nemůže vést k vyloučení dostatečně závažného charakteru veškerých indicií, které nepocházejí přímo od kontrolovaných podniků. To by bránilo tomu, aby prohlášení nebo dokumenty pocházející od třetích osob byly kvalifikovány jako dostatečně závažné indicie, čímž by byla Komise připravena o podstatnou část jejích možností vést kontroly.
- 215 I když jsou důkazy o protiprávním jednání nejčastěji přímými důkazy pocházejícími od podniků, které se dopustily těchto protiprávních jednání, indicie umožňující podezření z protiprávních jednání pocházejí obecně od třetích osob, ať již se jedná o konkurenční podniky nebo osoby poškozené protiprávním jednáním, nebo o veřejné či soukromé entity bez jakéhokoliv spojení s tímto jednáním, jako jsou znalci nebo orgány pro hospodářskou soutěž.
- 216 V projednávaném případě tak na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, okolnost, že zápisy byly vypracovány Komisí, která rozhodne o případném stíhání žalobkyň a sankci, sama o sobě nestačí k tomu, aby jim byla upřena jakákoliv důkazní hodnota při posuzování, zda Komise měla dostatečně závažné indicie.
- 217 Je totiž třeba připomenout, že cílem zápisů je zhmotnit a prokázat tak informace, které dodavatelé sdělili Komisi (viz bod 200 výše). Tyto informace, které jako jediné představují nepřímé důkazy, na kterých bylo založeno napadené rozhodnutí, nepocházejí od Komise, ale od dodavatelů, kteří mají přímé obchodní vztahy s žalobkyněmi. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že dodavatelé udržují obchodní vztahy s žalobkyněmi, a mohou tak být přímo dotčeni jejich domnělým protiprávním jednáním. Mohou mít tedy zájem na tom, aby byla žalobkyním uložena sankce. Právě z důvodu obchodních vztahů, které udržují se žalobkyněmi, jsou na rozdíl od pouhých konkurentů původců protiprávního jednání přímo seznámeni s účinky eventuálně přičitatelnými tomuto případnému protiprávnímu jednání. Opatrnost vyžadovaná judikaturou, pokud jde o výklad oznámení jedněch podniků vůči jiným podnikům, mají-li prvně uvedené zájem na tom, aby byla těmto jiným podnikům uložena sankce (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. července 2011, Mitsubishi Electric v. Komise, T-133/07, EU:T:2011:345, bod 88), tedy nelze plně použít v případě prohlášení dodavatelů, zejména pokud, jako je tomu v projednávaném případě, dodavatelé uvádějí přesné skutkové údaje vyplývající z obchodních vztahů, které udržují s údajnými původci protiprávního jednání.
- 218 Pokud jde dále o důkazní hodnotu zápisů vypracovaných Komisí, je třeba uvést, že tato důkazní hodnota není zpochybněna jediným argumentem, který žalobkyně předložily, aby ji zpochybnily, a který vychází ze standardizované prezentace některých částí zápisů, která podle nich potvrzuje, že Komise nepřevzala věrně prohlášení jednotlivých dodavatelů. Jak tvrdí žalobkyně, pasáže týkající se data a účastníků sjezdu společnosti Intermarché, jakož i důsledek této účasti, kterým je to, že účastníci byli seznámeni s obchodními cíli společnosti Intermarché, jsou zajisté ve čtyřech zápisech totožné (přílohy Q.4, Q.5, Q.7 et Q.8 odpovědi Komise ze dne 10. ledna 2019). Taková totožnost však v rozsahu, v němž se týká pouze čtyř ze třinácti poskytnutých zápisů, a údajů, které mohly být sděleny v odpovědi na dotazník a mohly být popsány stejným způsobem, neumožňuje vyvodit, že shromážděná prohlášení byla zkreslena. Je tomu tak tím spíše, že dotčená totožná pasáž je doplněna v každém ze čtyř zápisů různými údaji týkajícími se sjezdu společnosti Intermarché.
- 219 V tomto ohledu je třeba rovněž připomenout, že Komise je podle Smluv orgánem pověřeným zajišťovat dodržování unijního práva hospodářské soutěže zcela nestranně a že kumulace funkcí spočívajících ve vyšetřování a ukládání sankcí za protiprávní jednání v rozporu s pravidly hospodářské soutěže není sama o sobě porušením požadavku nestrannosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. června 2012, Bolloré v. Komise, T-372/10, EU:T:2012:325, bod 66 a citovaná judikatura). Nelze tudíž bez podpůrných ani neúplných důkazů předpokládat, že Komise toto stíhání zahájila na základě zkreslení výpovědí dodavatelů, aby získala indicie o protiprávní povaze jednání distributorů.

220 Z výše uvedeného vyplývá, že všechny argumenty vyvozující z postavení osob, které poskytly nepřímé důkazy, že Komise neměla k dispozici dostatečně závažné indicie k provedení sporné kontroly, musí být odmítnuty.

iii) K obsahu indicií odůvodňujících napadené rozhodnutí

221 Z rozlišení mezi důkazy o protiprávním jednání a indiciemi, na nichž je založeno rozhodnutí o kontrole, vyplývá, že posledně uvedené nemusí prokazovat existenci a obsah protiprávního jednání, jakož ani osob, které se na něm podílejí, aby pravomoci svěřené Komisi na základě článku 20 nařízení č. 1/2003 nepozbyly jakéhokoli užitku (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 14. března 2014, Cementos Portland Valderrivas v. Komise, T-296/11, EU:T:2014:121, bod 59).

222 Okolnost, že použité důkazy mohou být předmětem různých výkladů, tudíž nebrání tomu, aby představovaly dostatečně závažné nepřímé důkazy, jestliže se výklad upřednostněný Komisí jeví jako přijatelný (obdobně viz v případě rozhodnutí o žádosti o informace, rozsudek ze dne 14. března 2014, Cementos Portland Valderrivas v. Komise, T-296/11, EU:T:2014:121, bod 59). Při posuzování této přijatelnosti, je třeba mít na paměti, že kontrolní pravomoc Komise znamená možnost vyhledávat různé informace, které ještě nejsou známe nebo plně identifikované (viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2012, Nexans France a Nexans v. Komise, T-135/09, EU:T:2012:596, bod 62 a citovaná judikatura).

223 Je třeba rovněž připomenout, že rozličné indicie umožňující nabýt podezření o protiprávním jednání nesmí být posuzovány jednotlivě, ale jako celek, a že se mohou navzájem posilovat (viz rozsudky ze dne 27. listopadu 2014, Alstom Grid v. Komise, T-521/09, EU:T:2014:1000, bod 54 a citovaná judikatura, a ze dne 29. února 2016, EGL a další v. Komise, T-251/12, nezveřejněný, EU:T:2016:114, bod 150 a citovaná judikatura).

224 Pokud jde konkrétně o protiprávní jednání předpokládaná v projednávaném případě, tedy o jednání ve vzájemné shodě (viz zejména bod 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí), platí podle ustálené judikatury, že ze samotného znění čl. 101 odst. 1 SFEU vyplývá, že pojem „jednání ve vzájemné shodě“ předpokládá, kromě vzájemné shody mezi dotýcnými podniky, i chování na trhu v návaznosti na tuto vzájemnou shodu a příčinnou souvislost mezi oběma skutečnostmi (rozsudky ze dne 8. července 1999, Komise v. Anic Partecipazioni, C-49/92 P, EU:C:1999:356, bod 118, a ze dne 15. března 2000, Cimenteries CBR a další v. Komise, T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, EU:T:2000:77, bod 1865). Je tedy vyžadováno splnění tří naplňujících znaků.

225 Pokud jde o důkaz těchto tří naplňujících znaků, je třeba připomenout, že koncept „jednání ve vzájemné shodě“ byl do Smluv zaveden za účelem umožnit použití práva hospodářské soutěže na koluze, které nemají formu formální shody projevu vůle, a jsou tak obtížněji identifikovatelné a prokazatelné. Jak opakovaně zdůraznil unijní soud, jestliže článek 101 SFEU rozlišuje mezi pojmem „jednání ve vzájemné shodě“ a pojmem „dohody mezi podniky“, činí tak s cílem zachytit pod zákazy tohoto ustanovení formu spolupráce mezi podniky, která nahrazuje rizika hospodářské soutěže praktickou spoluprací mezi podniky, aniž dospějí až k uzavření dohody ve vlastním slova smyslu a aniž jsou splněny všechny znaky dohody (rozsudky ze dne 14. července 1972, Imperial Chemical Industries v. Komise, 48/69, EU:C:1972:70, bod 64, a ze dne 5. dubna 2006, Degussa v. Komise, T-279/02, EU:T:2006:103, bod 132).

226 Stejně tak a obecně je třeba připomenout, že zákaz účasti na protisoutěžních praktikách a dohodách, jakož i sankce, které mohou být uloženy osobám, které se jich dopustí, jsou obecně známe. Je totiž běžné, že se činnosti, s nimiž jsou spojeny protisoutěžní dohody, odehrávají tajně, schůzky se konají potajmu a související dokumentace je omezena na minimum. I když Komise objeví písemnosti výslovně prokazující protiprávní kontakty mezi hospodářskými subjekty, jsou tyto obvykle útržkovité a rozptýlené, takže se často ukazuje jako nezbytné rekonstruovat některé podrobnosti dedukcí. Ve

většině případů musí být protisoutěžní jednání nebo dohoda odvozena z určitého počtu shodujících se skutečností a nepřímých důkazů, které v případě, že neexistuje jiné logické vysvětlení, mohou jako celek představovat důkaz porušení pravidel hospodářské soutěže (rozsudky ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, EU:C:2004:6, body 55 až 57, a ze dne 25. ledna 2007, Sumitomo Metal Industries a Nippon Steel v. Komise, C-403/04 P a C-405/04 P, EU:C:2007:52, bod 51; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 27. června 2012, Coats Holdings v. Komise, T-439/07, EU:T:2012:320, bod 42).

- 227 Z toho vyplývá, že unijní soud v určitých případech připustil, že důkazní břemeno ohledně tří naplňujících znaků jednání ve vzájemné shodě má být pro Komisi zmírněno.
- 228 Souběžné chování na trhu tak může být za určitých podmínek považováno za důkaz existence vzájemné shody, v projednávaném případě pokud jednání ve vzájemné shodě představuje jediné přijatelné vysvětlení uvedeného chování (rozsudky ze dne 31. března 1993, Ahlström Osaakeyhtiö a další v. Komise, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 a C-125/85 až C-129/85, EU:C:1993:120, bod 71, a ze dne 8. července 2008, BPB v. Komise, T-53/03, EU:T:2008:254, bod 143).
- 229 Stejně tak je třeba předpokládat, neexistuje-li důkaz o opaku, jehož předložení přísluší zúčastněným subjektům, že podniky, které jednají ve vzájemné shodě a zůstávají na trhu aktivní, zohledňují při určování svého chování na trhu informace, které si vyměnily se svými konkurenty (rozsudky ze dne 8. července 1999, Komise v. Anic Partecipazioni, C-49/92 P, EU:C:1999:356, bod 121, a ze dne 8. října 2008, Schunk a Schunk Kohlenstoff-Technik v. Komise, T-69/04, EU:T:2008:415, bod 118). Jinými slovy, důkaz o splnění prvních dvou naplňujících znaků jednání ve vzájemné shodě umožňuje v některých případech předpokládat jeho třetí naplňující znak.
- 230 Tento zvláštní důkazní režim jednání ve vzájemné shodě nezůstává bez důsledků na podmínky vyžadované k tomu, aby bylo možné mít za to, že jsou dány dostatečně závažné indicie odůvodňující podezření z existence takových jednání. Zejména s ohledem na nutné rozlišování mezi důkazy o jednání ve vzájemné shodě a indiciemi odůvodňujícími kontroly za účelem shromáždění takových důkazů, musí být hranice pro uznání toho, že má Komise k dispozici dostatečně závažné indicie nutně nižší, než je hranice umožňující konstatovat existenci jednání ve vzájemné shodě.
- 231 Ve světle těchto úvah je tedy třeba odpovědět na argumenty, které žalobkyně zakládají na obsahu informací, které má Komise k dispozici, aby z nich vyvodily, že Komise neměla k dispozici dostatečně závažné indicie k přijetí napadeného rozhodnutí.

– *K neexistenci dostatečně závažných indicií týkajících se podezření z prvního protiprávního jednání*

- 232 Úvodem je třeba připomenout, že první protiprávní jednání je v čl. 1 písm. a) napadeného rozhodnutí popsáno následovně:

„[...] výměny informací od roku 2015 mezi podniky nebo sdruženími podniků, zejména ICDC [...], nebo jejich členy, zejména Casino a AgeCore, nebo jejich členy, zejména Intermarché, o slevách, které tyto podniky získaly na trzích dodávek zboží běžné spotřeby v odvětvích potravinářských výrobků, hygienických výrobků a čisticích výrobků, a o cenách na trhu s prodejem služeb výrobcům značkových výrobků v odvětvích potravinářských výrobků, hygienických výrobků a čisticích výrobků na údržbu v několika členských státech Evropské unie, zejména ve Francii [...]“

- 233 Žalobkyně ve spisech, ani v odpovědích na otázky, v nichž je Tribunál žádal o stanovisko k indiciím předloženým Komisí, v podstatě nezpochybnily, že Komise měla k dispozici dostatečně závažné indicie o prvním protiprávním jednání. Poprvé na jednání uplatnily dvě výtky, které předtím neuvedly. Zprvte podle nich sloučení trhu prodeje služeb a trhu se zásobováním v tabulce 1 přiložené k odpovědi Komise ze dne 5. června 2019, ačkoli tyto dva trhy byly samostatně uvedeny v čl. 1 písm. a)

napadeného rozhodnutí, dokládá na základě judikatury vycházející z rozsudku ze dne 14. listopadu 2012, Nexans France a Nexans v. Komise (T-135/09, EU:T:2012:596), že Komise neměla k dispozici dostatečně závažné indicie týkající se prvního protiprávního jednání. Zadruhé zahájení formálního řízení pouze ve vztahu k některým aspektům druhého protiprávního jednání podle nich svědčí o tom, že Komise neměla k dispozici dostatečně závažné indicie o prvním protiprávním jednání.

- 234 Pokud jde o první výtku předloženou žalobkyněmi na jednání, musí být odmítnuta jako nepřipustná, neboť byla vznesena opožděně. Žalobkyně totiž v rozporu s tím, co stanoví čl. 84 odst. 2 jednacího řádu, první výtku neformulovaly, jakmile se seznámily s tabulkou 1 přiloženou k odpovědi Komise ze dne 5. června 2019, jelikož navzdory žádosti Tribunálu o vyjádření k uvedené odpovědi před 4. červencem 2019 vznesly první výtku až na jednání dne 29. ledna 2020.
- 235 V každém případě lze dodat, že tato první výtku nemůže ve věci samé obstát. Z tabulky 1 přiložené k odpovědi Komise ze dne 5. června 2019 sice vyplývá, že Komise nerozlišila mezi trhem dodávek zboží běžné spotřeby a trhem prodeje služeb výrobcům, přestože byly v napadeném rozhodnutí uvedeny odděleně, přičemž v této tabulce vysvětlila, že „slevy [na trhu s dodávkami] mohou být rovněž považovány za prodejní ceny služeb výrobcům značkových výrobků v odvětvích potravinářských výrobků, hygienických výrobků a čistících výrobků“. Tato zmínka však pouze znamená, že v souladu s judikaturou, a zejména s rozsudkem ze dne 14. listopadu 2012, Nexans France a Nexans v. Komise (T-135/09, EU:T:2012:596, bod 62), Komise v této fázi ještě neurčila, jakou formu má částka, která zvýhodňovala distributory na úkor dodavatelů, a na základě které měla podezření o dohodě distributorů, což ostatně připouští, když v odpovědi ze dne 5. června 2019 upřesňuje, že v přílohách používá pouze výraz „slevy“, „aniž by předjímal, zda důkladné šetření dojde k závěru, že se jedná o slevy na trhu dodávek nebo prodejních cen služeb výrobcům“. Je totiž třeba připomenout, že podle uvedeného rozsudku kontrolní pravomoc Komise znamená možnost vyhledávat různé informace, které ještě nejsou známy nebo plně identifikované (viz rovněž bod 222 výše).
- 236 Naproti tomu na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, z rozsudku ze dne 14. listopadu 2012, Nexans France a Nexans v. Komise (T-135/09, EU:T:2012:596, body 60 až 94), nelze vyvodit, že by Komise byla povinná v případě nepřímých důkazů o výhodě ve formě ceny ve prospěch vyšetřovaných podniků specifikovat tyto nepřímé důkazy tak, že bude rozlišovat podle obou trhů dotčených touto výhodou, a to tím spíše, že z ustálené judikatury týkající se povinnosti uvést odůvodnění vyplývá, že Komise nemusí přesně vymezit dotčený relevantní trh (viz bod 112 výše). V tomto rozsudku totiž Tribunál nevytýkal Komisi nedostatečné odlišení obou trhů potenciálně dotčených nepřímými důkazy, ale vytýkal jí rozsah kontroly přesahující rámec toho trhu, ke kterému měla nepřímé důkazy. V projednávaném případě přitom žalobkyně neposkytují žádnou informaci ve smyslu takového překročení, jelikož na rozdíl od toho, co tvrdily na jednání, se prohlášení dodavatelů nevztahují výlučně na společnost ICDC, která by působila pouze na trhu prodeje služeb výrobcům (viz bod 248 níže).
- 237 Pokud jde o druhou výtku vznesenou žalobkyněmi na jednání, lze ji považovat za přípustnou na základě čl. 84 odst. 2 jednacího řádu vzhledem k tomu, že je založena na rozhodnutí o zahájení formálního řízení přijatém Komisí dne 4. listopadu 2019, tedy po výše uvedené lhůtě pro předložení odpovědi ze dne 4. července 2019 a zahájení ústní části řízení v projednávané věci, vzhledem k tomu, že byla předložena v průběhu této ústní části řízení. Tato výtku musí být nicméně zamítnuta jako neopodstatněná.
- 238 I bez ohledu na skutečnost, že rozhodnutí o zahájení formálního řízení bylo vydáno až po napadeném rozhodnutí, a nemůže proto zpochybnit jeho legalitu, nelze z dosahu tohoto rozhodnutí vyvodit, že Komise neměla k dispozici dostatečně závažné indicie týkající se prvního protiprávního jednání.
- 239 Z rozhodnutí C(2019) 7997 ze dne 4. listopadu 2019 o zahájení řízení ve věci AT.40466 sice vyplývá, pokud jde o podezření z protiprávního jednání odlišná od těch, která se týkají prvního protiprávního jednání, že Komise neměla za to, že má k dispozici dostatečné důkazy k zahájení řízení ohledně

tohoto protiprávního jednání. Indicie odůvodňující kontrolu však ze své povahy umožňují pouze mít podezření ze spáchání protiprávního jednání, které nakonec nemusí být prokázáno, což ostatně vysvětluje, že po každé kontrole nenásleduje rozhodnutí o zahájení řízení, ani *a fortiori* rozhodnutí konstatující protiprávní jednání. Existence indicií o protiprávním jednání tak nutně neznamená existenci důkazů o domnělém protiprávním jednání ani existenci skutečností dostačujících k zahájení řízení. Z okolnosti, že sporná kontrola neumožnila shromáždit takové důkazy, tedy nelze vyvodit, že Komise neměla před kontrolou k dispozici dostatečně závažné indicie.

- 240 Je třeba dodat, že Komise předložila Tribunálu několik indicií, které měla při přijímání napadeného rozhodnutí a které se týkaly souběžného jednání společností ICDC (Casino) a AgeCore (Intermarché), které se v projednávaném případě vyznačovalo souběhem a blízkostí jejich žádostí o slevy dodavatelům.
- 241 Dotčené informace přitom představují dostatečně závažné indicie o existenci takového souběhu a blízkosti.
- 242 Z třinácti dotazovaných dodavatelů, z nichž deset potvrzuje, že udržuje obchodní vztahy se společnostmi ICDC nebo AgeCore, totiž osm podrobně poukázalo na totožné žádosti o slevy ze strany společností ICDC (Casino) a AgeCore (Intermarché) (a sice podniky A, B, C, D, E, G, H a J; přílohy Q.1 až Q.5, Q.7, Q.8 a Q.10 odpovědi Komise ze dne 10. ledna 2019), jeden zmiňuje přiblížení AgeCore k jejím konkurentům, aniž je jmenovitě označuje (podnik I; příloha Q.9), a dva dodavatelé obecně uvádějí, že čelili podobným žádostem o slevy pocházejícím od různých aliancí distributorů (podniky L a M; přílohy Q.12 a Q.13).
- 243 Komise se navíc neomezila na sdělení indicií týkajících se tohoto prvního zakládajícího znaku jednání ve vzájemné shodě, kterým je souběžné jednání na trhu, jež ostatně může za určitých podmínek umožnit domněnku o existenci druhého zakládajícího znaku jednání ve vzájemné shodě, kterým je vzájemná shoda (viz bod 228 výše). Uvedla, že měla rovněž k dispozici indicie týkající se existence takové vzájemné shody spočívající v projednávaném případě ve výměně informací, které mohou být rovněž jako celek považovány za dostatečně závažné.
- 244 Je pravda, že dodavatelé, kteří výslovně zmiňují výměnu informací mezi distributory o slevách, jsou sice méně početní a jejich prohlášení v tomto ohledu jsou nejčastěji vágní a spekulativní. Tři dodavatelé výslovně uvádějí sdílení nebo výměny informací (a sice podniky C, E a H; přílohy Q.3, Q.5 a Q.8 odpovědi Komise ze dne 10. ledna 2019) a někteří další poukazují na znalost slev jedné aliance druhou aliancí (zejména podniky B, D, G a I; přílohy Q.2, Q.4, Q.7 a Q.9). Jeden z dodavatelů kromě toho uvádí jako možné vysvětlení souběžných žádostí o slevy blafování, které použili distributoři během svých jednání, aby získali výhodnější obchodní podmínky (podnik L; příloha Q.12).
- 245 Nejprve je však třeba uvést, že žádný z dodavatelů neuvádí, že považuje za nepravděpodobné, že souběh a blízkost žádostí o slevy vyplývají z výměny informací. Jediní dodavatelé, kteří se vyjádřili v jiném smyslu než tak, že došlo k výměně informací, buď mlčí, nebo uvedli, že nemají k dispozici informace o výměně informací mezi distributory (a sice podniky A, F, J, K a M; přílohy Q.1, Q.6, Q.10, Q.11 a Q.13 odpovědi Komise ze dne 10. ledna 2019), aniž existenci takových výměn informací výslovně vyloučili.
- 246 Dále je třeba zdůraznit, že dodavatel, který zmínil případ blafování ze strany distributorů, nejenže relativizoval pravděpodobnost této situace, když uvedl, že „ale věří, že uvedená informace [týkající se vědomostí o podmínkách získaných od jiných aliancí] byla správná“, ale rovněž upřesnil, že se neúčastnil jednání překračujících vnitrostátní rámec, o která šlo v případě prvního protiprávního jednání, což omezuje hodnověrnost jeho prohlášení. Z toho vyplývá, že indicie, které měla Komise k dispozici, jí neumožňovaly mít za to, že souběžné a blízké žádosti o slevy byly věrohodně vysvětleny jinak než skrytou součinností (viz bod 228 výše).

- 247 Konečně prohlášení dodavatelů o výměnách informací mezi distributory o slevách jsou podpořena informacemi uvádějícími kanály, kterými mohou tyto výměny probíhat.
- 248 Několik dodavatelů a dopis ředitele sdružení N zmiňují pohyby mezi aliancemi distributorů, transfery prodejců, jakož i pohyby pracovníků mezi distributory a mezi aliancemi a uvádí je jako možné zdroje vědomosti zejména o slevách získaných různými distributory (zejména příloha Q.2, strana 4, příloha Q.7, strana 4 a příloha Q.8, strana 5, jakož i přílohy Q.14, Q.16 a Q.18 odpovědi Komise ze dne 10. ledna 2019). Uvádějí zejména alianci, kterou ve Francii vytvořily společnosti Casino a Intermarché ve formě společné dceřiné společnosti Intermarché Casino Achats (INCA), a poukazují na spojitost mezi touto příslušností k téže alianci na vnitrostátní úrovni a vědomostí společností Casino a Intermarché o slevách získaných jednou nebo druhou od jejich dodavatelů (zejména příloha Q.4, strana 4 a příloha Q.7, strany 4 a 6).
- 249 Vzhledem k široké škále takto zjištěných komunikačních kanálů, upřesnění týkajících se těchto kanálů a souběhu sdělených informací, ačkoliv jejich autoři *a priori* nemají stejné prostředky a zdroje informací, lze mít za to, že Komise měla k dispozici dostatečně závažné indicie, které jí umožňovaly nabýt podezření o sporných výměnách informací. Je totiž třeba připomenout, že dodavatelé sice mohou být přímými svědky protisoutěžního jednání na trhu (viz bod 217 výše), nemohou být ale přímými svědky skrytého a zakázaného jednání ve shodě. Za těchto podmínek četnost, přesnost a souběh sdělených informací týkajících se dotčených výměn informací vyvažují při celkovém posouzení, jehož cílem je ověřit existenci dostatečně závažných indicií, často spekulativní charakter uvedených informací.
- 250 Proto i s ohledem na okolnost, že tyto indicie o výměně podezřelých informací doplňují indicie o chování na trhu, je třeba mít za to, že Komise měla k dispozici dostatečně závažné indicie, aby mohla mít podezření, že došlo k prvnímu protiprávnímu jednání.

– *K neexistenci dostatečně závažných indicií týkajících se podezření o druhém protiprávním jednání*

- 251 Je třeba připomenout, že toto druhé protiprávní jednání je v čl. 1 písm. b) napadeného rozhodnutí popsáno následovně:
- „[...] výměny informací přinejmenším od roku 2016 mezi společnostmi Casino a Intermarché týkající se jejich budoucích obchodních strategií, zejména co se týče sortimentu, rozvoje prodejen, e-commerce a propagační politiky na trzích s dodávkami zboží běžné spotřeby a na trzích prodeje zboží běžné spotřeby ve Francii.“
- 252 V návaznosti na žalobkyně a jak připouští Komise, je třeba uvést, že Komise založila svá podezření ohledně druhého protiprávního jednání na hlavní indicii vycházející z průběhu sjezdu společnosti Intermarché.
- 253 Ze spisu vyplývá, že se sjezd společnosti Intermarché konal dne 21. září 2016 v sídle společnosti Intermarché a že zde vedení Intermarché spolu s vedoucími svých řetězců přijalo své hlavní dodavatele, aby prezentovalo své ambice a obchodní priority.
- 254 Je nesporné, že se tohoto sjezdu účastnili zástupci velkého počtu dodavatelů společnosti Intermarché, ale také zástupci společnosti INCA, společné dceřiné společnosti Intermarché a Casino, zejména A, kromě toho ředitel v rámci skupiny Casino, jakož i B, který je zástupce AgeCore řídící toto sdružení společností. Je rovněž nesporné, že témata diskutovaná během tohoto sjezdu, předložená vedením společnosti Intermarché, se týkala cílů a směrů rozvoje podniku, pokud jde o podíly na trhu, navýšení počtu prodejen, digitální přeměnu a rozvoj e-commerce, inovace určené k urychlení doplňování nového zboží do regálů, navýšení prodejních míst „drive“ a realizace nových propagačních činností.

- 255 Žalobkyně tvrdí, že takto předložené informace neodhalují žádnou výměnu citlivých a důvěrných obchodních údajů, která by umožnila nabýt podezření o jednání ve vzájemné shodě mezi soutěžiteli zakázaném článkem 101 SFEU, a vyvozují z toho, že Komise neměla k dispozici dostatečně závažné indicie, aby bylo možné předpokládat existenci druhého protiprávního jednání.
- 256 Pokud jde zaprvé o možnost předpokládat existenci výměn informací, a tedy vzájemnou shodu na základě oznámení učiněných jediným distributorem, v projednávaném případě společnosti Intermarché, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury musí být kritéria koordinace a spolupráce, která umožňují definovat pojem „jednání ve vzájemné shodě“, chápána ve světle koncepce vlastní ustanovením Smlouvy týkajícím se hospodářské soutěže, podle které každý hospodářský subjekt musí autonomním způsobem určovat politiku, kterou hodlá uplatňovat na vnitřním trhu. Ačkoliv tento požadavek autonomie nevylučuje právo hospodářských subjektů se rozumně přizpůsobit existujícímu nebo očekávanému chování jejich soutěžitelů, striktně brání všem přímým nebo nepřímým kontaktům mezi těmito hospodářskými subjekty, jejichž účelem nebo důsledkem je ovlivnění tržního chování skutečného nebo potenciálního soutěžitele či odhalení tržního chování, o kterém tyto subjekty rozhodly, že budou samy uskutečňovat na tomto trhu nebo které zamýšlí samy uskutečňovat na tomto trhu, takovému soutěžiteli (rozsudky ze dne 4. června 2009, T-Mobile Netherlands a další, C-8/08, EU:C:2009:343, bod 32 a 33, a ze dne 24. října 1991, Rhône-Poulenc v. Komise a další, T-1/89, EU:T:1991:56, bod 121).
- 257 Z toho vyplývá, že skutečnost, že pouze jeden z účastníků schůzek mezi podniky, které jsou v soutěžním vztahu, odhalí své úmysly, nestačí k vyloučení existence kartelové dohody. Podle rovněž ustálené judikatury totiž platí, že i když je pravda, že pojem „jednání ve vzájemné shodě“ předpokládá skutečnou existenci kontaktů mezi soutěžiteli, které se vyznačují vzájemností, je tato podmínka nicméně splněna, jestliže jeden soutěžitel požaduje, aby mu jiný soutěžitel oznámil své úmysly nebo své budoucí chování na trhu, nebo jestliže takovou informaci od posledně uvedeného alespoň obdržel. Prvně uvedený soutěžitel tím, že takovou informaci, kterou nutně bere přímo či nepřímo na vědomí, obdrží, předem odstraňuje nejistotu o budoucím chování soutěžitele zpřístupňujícího takovou informaci, přestože každý hospodářský subjekt musí určovat obchodní politiku, kterou hodlá uplatňovat na trhu, samostatně. Obdrží-li podnik od jiného soutěžitele informace o jeho budoucím chování na trhu, jedná se o jednání zakázané čl. 101 odst. 1 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. března 2000, Cimenteries CBR a další v. Komise, T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 až T-104/95, EU:T:2000:77, bod 1849; ze dne 12. července 2001, Tate & Lyle a další v. Komise, T-202/98, T-204/98 a T-207/98, EU:T:2001:185, bod 54, a ze dne 8. července 2008, BPB v. Komise, T-53/03, EU:T:2008:254, body 231 až 234).
- 258 Nelze přitom mít za to, že pouhá přítomnost jednoho z ředitelů konkurenční skupiny Casino během prezentace obchodních priorit společnosti Intermarché posledně uvedenou v projednávaném případě postačuje k podezření, že skupina Casino zpřístupněné informace obdržela, jak vyžaduje judikatura ke zjištění vzájemnosti a k vyvození existence jednání ve vzájemné shodě mezi společnostmi Casino a Intermarché.
- 259 Na jedné straně, jak správně zdůraznily žalobkyně, aniž to ostatně Komise zpochybňovala, A se sjezdu Intermarché neúčastnil jako zástupce společnosti Casino, ale jako spolujednatel společnosti INCA, jejíž přítomnost byla odůvodněna skutečností, že tato společnost na účet Intermarché vyjednávala podmínky zásobování se svými hlavními dodavateli. Na druhé straně měl A ve vztahu ke společnosti Casino povinnosti zachovávat důvěrnost, která navíc nebyla sama o sobě zpochybněna, a nelze předpokládat, že taková povinnost nebyla dodržena.
- 260 Tento důvod přítomnosti A na sjezdu společnosti Intermarché a povinnosti, které jsou mu uloženy, přitom neumožňují jako takové a bez dalších podpůrných důkazů, které Komise v projednávaném případě neposkytla, založit důvodné podezření, že společnost Casino obdržela informace sdělené ze strany Intermarché, což by odůvodňovalo provedení šetření za účelem určení, zda společnost Casino

požádala, nebo alespoň obdržela informace ze strany Intermarché. Komise se totiž omezuje na uvedení jediného zápisu o diskusích mezi A a zástupcem Intermarché ve společnosti INCA v průběhu sjezdu (příloha Q.5, strany 7 a 8 odpovědi Komise ze dne 10. ledna 2019), přičemž diskretní diskuse mezi dvěma osobami neodpovídají přijetí prohlášení učiněných veřejně a jejich obsah nutně nesouvisí s obsahem těchto prohlášení vzhledem k funkcím vykonávaným těmito dvěma osobami ve společnosti INCA, které odůvodňují, aby si vyměňovali informace o jiných záležitostech. V tomto ohledu je třeba uvést, že na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, když v úvodu tabulky 2 přiložené k její odpovědi ze dne 5. června 2019 uvedla, že obdržela informace, podle kterých INCA může sloužit jako prostředek výměny informací týkajících se druhého protiprávního jednání, omezují se výňatky ze zápisů převzatých do uvedené tabulky na přítomnost A na sjezdu společnosti Intermarché, aniž z toho lze vyvodit, že by INCA v tomto rámci hrála specifickou úlohu.

- 261 Pokud jde zadruté o údaje poskytnuté během sjezdu společnosti Intermarché, je třeba připomenout, že kvalifikace výměny informací jako protiprávní závisí zejména na povaze vyměněných informací (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 28. května 1998, *Deere v. Komise*, C-7/95 P, EU:C:1998:256, body 88 až 90, a ze dne 23. listopadu 2006, *Asnef-Equifax a Administración del Estado*, C-238/05, EU:C:2006:734, bod 54).
- 262 V projednávané věci je třeba, stejně jako učinily žalobkyně, připomenout, že zápisy zmiňující sjezd společnosti Intermarché (přílohy Q.4, Q.5, Q.7, Q.9 a, s dalšími upřesněními, příloha Q.8 odpovědi Komise ze dne 10. ledna 2019) uváděly obecně prvky obchodní politiky ohledně sortimentu, e-commerce nebo propagační praktiky, o kterých byla řeč během uvedeného sjezdu. Takové obecné zmínky jsou rovněž uvedeny v příloze dopisu ředitele sdružení N (příloha Q.15). Dále byly převzaty do článku zveřejněného v odborném tisku, který žalobkyně předložily.
- 263 Ze spisu skutečně vyplývá, a Komise to ostatně nepochybně, že se sjezd společnosti Intermarché konal veřejně za přítomnosti více než 400 dodavatelů, ale rovněž novinářů, a že byl podrobně zaznamenán v odborném tisku. Komise navíc věděla o této veřejné povaze, o čemž svědčí zápisy z rozhovorů s dodavateli, přičemž jeden z nich uvedl, že na sjezdu společnosti Intermarché byl přítomen tisk. Kromě toho Komise v odpovědi na otázku položenou Tribunálem uvedla, že nevěděla o možných prezentacích učiněných během sjezdu společnosti Intermarché mimo přítomnost novinářů.
- 264 Podle ustálené judikatury přítom systém výměny veřejných informací jako takový nemůže porušovat pravidla Smlouvy v oblasti hospodářské soutěže (viz rozsudek ze dne 30. září 2003, *Atlantic Container Line a další v. Komise*, T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245, bod 1154 a citovaná judikatura).
- 265 Stejně ta, podle odstavce 92 pokynů k použitelnosti článku 101 [SFEU] na dohody o horizontální spolupráci (Úř. věst. 2011, C 11, s. 1, dále jen „pokyny o dohodách o horizontální spolupráci“), kterými se Komise sama omezila při výkonu své posuzovací pravomoci a od kterých se nemůže odchýlit, aniž jí hrozí sankce (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. června 2005, *Dansk Rørindustri a další v. Komise*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, bod 211) jsou „skutečně veřejnými informacemi“ informace, které jsou obecně stejně snadno dostupné pro všechny soutěžitele a spotřebitele. Tentýž bod pokynů o dohodách o horizontální spolupráci přitom uvádí, že „[a]by byly informace skutečně veřejné, nesmí být jejich získání pro zákazníky a společnosti nepřičleněné k systému výměny informací nákladnější než pro společnosti, které si vyměňují informace“, a že „[z] tohoto důvodu se soutěžitelé obvykle nerozhodnou, že si budou vyměňovat údaje, které stejně snadno získali na trhu, a v praxi jsou tudíž výměny skutečně veřejných údajů nepravděpodobné.“ Kromě toho z bodu 63 pokynů o dohodách o horizontální spolupráci, který je konkrétně věnován jednostranným veřejným prohlášením, citovaným žalobkyněmi na jednání, vyplývá, že „jednostranné oznámení, které je rovněž ryze veřejné, například prostřednictvím tisku obvykle [...]nepředstavuje jednání ve vzájemné shodě ve smyslu čl[ánku] 101 [SFEU]“.

- 266 V projednávaném případě z okolností průběhu sjezdu společnosti Intermarché jasně vyplývá, že informace, které zde byly poskytnuty, jsou skutečně veřejnými údaji ve smyslu pokynů o dohodách o horizontální spolupráci. Díky přítomnosti novinářů a podrobným zprávám, které o konání sjezdu učinili v odborném tisku pouze několik dní po konání sjezdu, byly informace poskytnuté společností Intermarché během tohoto sjezdu zpřístupněny nejen A, řediteli v rámci konkurenční skupiny Casino, ale rovněž stejně lehce všem ostatním hospodářským subjektům v soutěžním vztahu se společností Intermarché.
- 267 Kromě toho z článku v odborném tisku, který informoval o průběhu sjezdu společnosti Intermarché, jehož obsah Komise nezpochybnila, vyplývá, že informace předložené při této události byly velmi obecné a jejich cílem bylo vyzdvihnout politiku rozvoje a inovací vedení společnosti Intermarché u dodavatelů podniku. Komise přesně neuvedla, proč takové informace nemohou být kvalifikovány jako veřejné údaje. Ačkoliv je pravda, že při této události byl ohlášen cíl spočívající ve vytvoření 200 prodejen, tato jediná informace nemůže ze své obecné povahy sama o sobě založit podezření na jednání ve vzájemné shodě mezi soutěžiteli zakázané článkem 101 SFEU. Veřejná povaha informací odhalených během sjezdu společnosti Intermarché tedy brání závěru, že tyto informace mohou být předmětem protiprávní výměny informací, stejně jako v důsledku toho kvalifikaci sjezdu Intermarché jako dostatečně závažné indicie o dotčeném protiprávním jednání.
- 268 V projednávaném případě je tomu tak tím spíše, že sama Komise představila indicie o domnělých protiprávních jednáních v napadeném rozhodnutí tak, že svědčí o tajné výměně informací mezi omezeným počtem osob a prostřednictvím tajných dokumentů (viz bod 117 výše). Jak totiž správně připomněly žalobkyně, podle bodu 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí „se domnělá jednání ve vzájemné shodě uskutečňovala v naprosté tajnosti, přičemž vědomost o jejich existenci a uskutečňování byla omezena na vedoucí pracovníky a omezený počet zaměstnanců hodných důvěry v každém podniku“ a „[d]okumenty vztahující se k předpokládaným jednáním ve vzájemné shodě byly omezeny na minimum a uchovávány na místech a ve formě usnadňující jejich utajení, zadržení nebo zničení“. Indicie tvořené takovými veřejnými prohlášeními, jako jsou prohlášení učiněná během sjezdu Intermarché, přitom samy o sobě nemohou vést k podezření o výměnách těchto informací držených v naprosté tajnosti.
- 269 Tyto úvahy nejsou zpochybněny zmínkou uvedenou v bodě 63 pokynů o dohodách o horizontální spolupráci, podle níž „nelze možnost zjištění týkající se jednání ve vzájemné shodě vyloučit“ na základě „jednostranné[ho] oznámení, které je rovněž ryze veřejné“. Kromě skutečnosti, že taková veřejná oznámení neodpovídají této domněnce o tajných protiprávních výměnách, je třeba uvést, že Komise v napadeném rozhodnutí netvrdila, ani dále nevysvětlila, a to ani v průběhu tohoto řízení, že druhé protiprávní jednání odpovídá této hypotéze o jednání ve vzájemné shodě na základě jednostranných prohlášení na veřejnosti.
- 270 Z toho vyplývá, že Komise nemohla z celkového posouzení charakteristik sjezdu společnosti Intermarché platně vyvodit podezření z výměny obchodních údajů mezi soutěžiteli zakázané článkem 101 SFEU. Z toho rovněž vyplývá, že tento sjezd nemůže představovat dostatečně závažnou indicii odůvodňující podezření z druhého protiprávního jednání.
- 271 V každém případě zohlednění interní zprávy Komise ze dne 16. prosince 2016, připojené k její doplňující odpovědi ze dne 19. prosince 2019, stejně jako předložení důvěrné verze zápisů sdělených v jejich nedůvěrném znění Komisí prostřednictvím důkazního opatření, neumožňuje tento závěr změnit. Z této interní zprávy totiž nevyplývá žádný jiný údaj, než jsou údaje uvedené v zápisech. Kromě toho z nedůvěrné verze těchto zápisů vyplývá, že skryté údaje mají za cíl pouze zabránit identifikaci entit nebo osob, dat a číselných údajů, takže zohlednění uvedených údajů neumožňuje prokázat souvislost mezi veřejnými prohlášeními učiněnými během sjezdu společnosti Intermarché a podezřelými tajnými výměnami. Z toho mimoto vyplývá, že není namístě nařídit výše uvedené důkazní opatření, o které Komise žádala Tribunal.

- 272 Dostatečně závažnou indicii odůvodňující podezření z druhého protiprávního jednání nemohou dále představovat souběžné žádosti týkající se téhož „inovačního bonusu“, které společnosti Casino a Intermarché předložily svým dodavatelům. Žádná z předložených indicií totiž neumožňuje jasné odlišit tento bonus nebo „inovační slevy“ od slev a prodejních cen služeb dodavatelům dotčeným v prvním protiprávním jednání. Vzhledem k vysvětlením, které k nim jsou poskytnuty v zápisech (příloha Q.6, strana 3, a příloha Q.7, strana 5, jakož i poznámka pod čarou na straně 7 odpovědi Komise ze dne 10. ledna 2019), spočívají uvedené slevy ve slevách požadovaných od dodavatelů, třebaže typicky ve spojení s inovativními produkty použitelnými ve Francii, které jsou rovněž dotčeny prvním protiprávním jednáním. Stejně tak v tabulce 2 vypracované Komisí pro účely stručného uvedení nepřímých důkazů odpovídajících druhému protiprávnímu jednání (viz bod 169 poslední odrážka výše), Komise oddělila nepřímé důkazy týkající se „inovačních slev“ od nepřímých důkazů týkajících se sortimentu, rozvoje prodeje, politiky e-commerce a propagační politiky, které jsou jako jediné uvedeny v napadeném rozhodnutí. Kromě toho lze uvést, že pouze dva z třinácti dotazovaných dodavatelů (přílohy Q.6 a Q.7) uvádějí souběžné žádosti o inovační slevy.
- 273 Z toho důvodu je třeba i při celkovém zohlednění skutečností týkajících se sjezdu společnosti Intermarché a „inovačních bonusů“ dospět k závěru, že Komise neměla dostatečně závažné indicie umožňující podezírat žalobkyně z existence druhého protiprávního jednání a podepřít čl. 1 písm. b) napadeného rozhodnutí, aniž je třeba rozhodovat o argumentech žalobkyň týkajících se nového rozhodnutí o kontrole týkajícího se zejména aspektů druhého protiprávního jednání, které jim bylo zasláno v průběhu tohoto řízení [rozhodnutí Komise C(2019) 3761 ze dne 13. května 2019, kterým se společnosti Casino, Guichard-Perrachon, jakož i všem společnostem, které přímo nebo nepřímo kontroluje, nařizuje podrobit se kontrole v souladu s čl. 20 odst. 1 a 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 (věc AT.40466 – Tute 1)].
- 274 Žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení práva na nedotknutelnost obydlí žalobkyň tedy musí být vyhověno v rozsahu, v němž se týká druhého protiprávního jednání.
- 275 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že napadené rozhodnutí musí být zrušeno v rozsahu, v němž v čl. 1 písm. b) nařizuje žalobkyním podřídít se kontrole ohledně jejich případné účasti na druhém protiprávním jednání, a že žaloba musí být ve zbývající části zamítnuta.

K nákladům řízení

- 276 Článek 134 odst. 3 jednacího řádu stanoví, že pokud měli účastníci řízení ve věci částečně úspěch i neúspěch, ponese každý z nich vlastní náklady řízení. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo částečně zrušeno, je třeba rozhodnout, že žalobkyně a Komise ponесou vlastní náklady řízení. Rada, která vstoupila do řízení jako vedlejší účastnice na podporu Komise, ponese podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (devátý rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) **Článek 1 písm. b) rozhodnutí Komise C(2017) 1054 final ze dne 9. února 2017, kterým se Casino, Guichard-Perrachon, jakož i všem společnostem, které přímo nebo nepřímo kontroluje, nařizuje podrobit se kontrole v souladu s čl. 20 odst. 1 a 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 (věc AT.40466 – Tute 1), se zrušuje.**
- 2) **Ve zbývajících částech žaloba zamítá.**
- 3) **Společnosti Casino, Guichard-Perrachon a Achats Marchandises Casino SAS (AMC), Evropská komise a Rada Evropské unie ponесou vlastní náklady řízení.**

Gervasoni

Madise

da Silva Passo

Kowalik-Bańczyk

Mac Eochaidh

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 5. října 2020.

Podpisy.

Obsah

I. Právní rámec	2
II. Skutečnosti předcházející sporu	3
III. Řízení a návrhová žádání účastnic řízení	4
IV. Právní otázky.....	6
A. K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z námitky protiprávnosti článku 20 nařízení č. 1/2003.....	6
1. K přípustnosti námitky protiprávnosti	6
2. K opodstatněnosti námitky protiprávnosti	9
a) K první výtce vycházející z porušení práva na účinnou právní ochranu	9
b) Ke druhé výtce vycházející z porušení zásady rovnosti zbraní a práva na obhajobu.....	17
B. Ke druhému a třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícím z porušení povinnosti uvést odůvodnění a z porušení práva na nedotknutelnost obydlí	20
1. K porušení povinnosti uvést odůvodnění	20
2. K porušení práva na nedotknutelnost obydlí.....	23
a) K dodržení zásady proporcionality	24
1) Ke společností a prostorám podléhajícím kontrole	24
2) K délce kontroly	27
3) K datu kontroly	28
b) K tomu, že Komise měla k dispozici dostatečně závažné indicie	28
1) K určení indicií, které měla Komise k dispozici	29
2) K posouzení dostatečně závažné povahy indicií, které měla Komise k dispozici	32
i) K formě nepřímých důkazů odůvodňujících napadené rozhodnutí	32
ii) K osobám, od nichž pocházejí indicie odůvodňujících napadené rozhodnutí.....	36
iii) K obsahu indicií odůvodňujících napadené rozhodnutí	38
– K neexistenci dostatečně závažných indicií týkajících se podezření z prvního protiprávního jednání	39

– K neexistenci dostatečně závažných indicií týkajících se podezření o druhém protiprávním jednání	42
K nákladům řízení	46